

ЯРОСЛАВ ОРІОН

1000 – ЛІТТЯ ХРИСТІЯНСТВА

ВИДАВНИЦТВО "ВІДРОДЖЕННЯ"

АВСТРАЛІЯ 1983

ЯРОСЛАВ ОРІОН

1000 – ЛІТТЯ ХРИСТІЯНСТВА

UKRAINIAN NATIVE FAITH
SVYATYNYA DAZHBOZHA

Head Office, 21 Munn Street
Hamilton, Ontario, CANADA L8V 1K1
ВИДАВНИЦТВО "ВІДРОДЖЕННЯ"

АВСТРАЛІЯ 1983

ЗМІСТ

1. Вступ -----	Стр. ---	1
2. Кайдани -----	Стр. ---	5
3. Рабство -----	Стр. ---	7
4. Недоречності -----	Стр. ---	10
5. Фанатизм -----	Стр. ---	13
6. Бог -----	Стр. ---	16
7. Ісус -----	Стр. ---	19
8. Небо і пекло -----	Стр. ---	23
9. Мораль -----	Стр. ---	26
10. Хто ми такі -----	Стр. ---	31
11. Віра -----	Стр. ---	34
12. Висновки -----	Стр. ---	37

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТІАНСТВА В УКРАЇНІ.

1. ВСТУП.

Вся українська еміграція готується до урочистого відзначення 1000-ліття християнства в Україні. Тому годиться відзначити й прослідити, яку вартість має того роду ювілей. Християнство не постало в Україні, а було нам накинене й український нарід, на базі своїх рідних традицій і духових скарбів, був би напевно створив щось більш вартісного від мітичного й нежиттєздатного християнства і разом з іншими передовими народами став би у перші ряди прогресу. Але так не сталося, не тільки через численні наїзди голодних ворогів і імперіялістичних сусідів, але й християнство своїми засвітними ілюзіями робило все можливе, щоб вбити нашу ідентичність і творчу життєздатність. Отже тисячоліття чого? Хіба що ганьби й рабства духового.

Перша ціль і завдання поневоленого народу є визволення й кожне фізичне визволення треба починати від духового визволення. Релігія повинна йти разом із життям, а не наперекір життю. Нації є квітами в Божому городі й тільки правдива віра, як того вимагає сучасність, може їх оживляти. Що показало християнство впродовж майже 2000 років, і чому стався його занепад у цивілізованому світі? Це через його безвартість і порожнечу. Але ми, українці, йдучи слідами заплених і фанатичних церковників, готуємось до 1000-ліття християнства й навіть називаємо себе гордо "християнською нацією", чого не робить жодна нація в світі.

В епоху могутнього розвитку науки й цивілізації, життя вимагає нового переосмислення Бога, віри і святости нашого існування на базі розуму й науки, бо тільки така дорога є дорогою прогресу й визволення, а не забобону давніх примітивних віків. Відсутність розуму й науки не дозволила нам піднятися до рівня державної нації і правди. Ми ще дуже молоді й цивілізація щойно розбудовується. Але крайня пора усвідомити собі, що ми не ростемо разом із прогресом, а відступаємо назад із християнством. Ніколи не пізно прокинутись і оглянутись довкола і назад, бо чим далі бачимо вперед, тим далі бачимо назад.

Вся християнська система не має місця в сучасному світі, старий будинок розсипається. Нова візія світу говорить про нову роль людини й народу, нове пояснення всесвіту, природи й буття. Кожний хоче бути щасливий і свободний, без політичного терору, але й без релігійного забобону. Мертва догматика християнства, як і комунізму, є осоружна такому чарівному Божому витворові, яким є людина й нація. Тільки правдива віра, оперта на розумі, буде нам рідна і творча. Ідентичність Л. Українки, Т. Шевченка, І. Франка виросла на базі трагедії свого народу. Сьогодні трагедія подвоїлась і що робимо ми? Сваримось і стогнемо "Господи помилуй" за те, чого ми ніколи не зробили й закріплюємо духові кайдани тисячоліття християнства. Є інтелектуальні хвороби, як і фізичні.

А цілковита бездіяльність й відсутність відваги, щоб позбутись християнської темряви, є важкою хворобою. Привичка і традиція є великою силою й заборомом проти будь-якої зміни. Але в житті ніщо не стоїть на місці, особливо речі, які формувались тисячі років тому, в іншому світі, на іншому рівні людського розвитку. Коли стара релігія занепадає, нова повинна народжуватись, такий закон природи. Залишаються тільки форми культурних і звичаєвих надбань, які беруть ідентичність того чи іншого народу. Ми боїмось того, що не існує й посилаємо патетичні гимни й молитви в порожнечу і все надаремно. Є це дуже сумно і трагічно, що серед дзвінків, ікон і кадила не бачимо правди й задовольняємось готівими кайданами пережитків, хоч і так дуже витріпаніх.

Чи ж біблійний Єгова, втручаючись у життєву дійсність не знав, що він творить і буде? Він же сам винуватий за все лихо. І треба буде багато часу, щоб біблійний кошмар розвіявся як дим, як примха примітивних умів. Остаточна реальність незнищима й вона мусить існувати, але християнство — це тільки уява. Остаточна реальність поглиблюється сьогодні й ніяке ідолопоклонство померкліх віків її не замінить. Невдалі спроби перекручування і пристосування біблійних слів до науки й розуму дуже невдачні. Забобон — це ніж, яким лицемірство вбиває душу. А ті, що потопають, кличуть надаремно о поміч Богу, яка йде в іншому напрямі.

Всі теологічні розмови кружляють довкола спасіння, але викинувши розум людина не варта спасіння. Думка напрошується, щоб її думати, а не вбівати й нидіти в церковній порожнечі. Чи ж 1000-ліття розбудить гнилу християнську атмосферу? Треба сумніватися, бо світ пішов іншими дорогами. Не надіймось, що ті народи, які ідуть на власних підводах, нас підвезуть. Нам треба будувати власні підводи. Ми не повинні марнувати свого життя на блукання і 1000-ліття — це сліпий кут і руїна. Насильство Володимира, якого церква навіть "святим" зробила, не оправдалося, а здоровий голос Святослава і протести народу прогомоніли без результату. Володимир із політичних мотивів силою проголосив християнство. Людей силою заганяли до церкви, силою забороняли народні звичаї, які рятувались тим, що сплітались із християнством.

Євангелія каже, що спочатку було слово" але наше рідне слово стало безвартісне й було церквою потоптане. Це називається, що"церква дала нам культуру", як голосять ті, що за 1000-літтям. Церковно-слов"янська мова покинула церкву аж на еміграції після 2-ї світової війни. Царгородські патріархи посилали нам чужинців, а наших митрополитів висвячували за гроші, хто більше дав. Ціла хмара християнських "святих" налетіла на нашу знедолену батьківщину й ми чули про них у церкві, але не чули ні слова про багатирів України, які духом, або мечем боронили свою батьківщину. Легко було спотворити теплу і шляхетну душу української людини християнством, так далеко, що ще й сьогодні шукаємо "спасителя й "покрови" для проводу в житті і в національних

змаганнях. Молодь не хотіла брати шлюб у церкві, бо піп казав, щоб були як Ребека, Яков, Рахеля, Ісаак, Мордохай і Хаїм.

Вивчаючи релігію, бо ж ми хочемо знати в що віримо, порівняймо мітологію Греції, України, Юдеї та інші мітології світу, на яких виростало християнство. Тоді побачимо, що воно корінням сягає у дуже давні часи, коли люди навіть у звірів вірили, а небо було так близько, що ангели по драбині злазили на землю, як пише Біблія. Віра в Озіріса й Ізиду в Єгипті тривала довше від Ісуса й Марії, таких подібних до Ісуса й Марії. За часів Соломона жиди мали 30 святих різних богів. Християнство нищило старинні манускрипти, пам'ятки культури й вірувань, тільки дещо ще вигрібають науковці із забуття. Духовники не розуміють, що християнство постало не зразу, не було, як вони кажуть, "об'явлене", а ліпилося довгі віки з надбань різних народів. Два окремі виявлення природи й буття — наукове й релігійне, не можуть постійно існувати, бо людське життя й історія не застигли на місці. Людство набирається досвіду й нам те саме треба робити, бо марш історії затопче нас без сліду. "Як би ми вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя" — каже Т. Шевченко.

Від забобону до розуму, як від воза до авта й л'юкомотиви. На місце астролога прийшов астроном, на місце ворожбита прийшов лікар, а на місце попів, що замінили дєрвішів, приходять філософ і містик. Людина живе з вірою в Вищу Реальність і від неї ніколи не втече, бо атеїзм тільки хворобливе збочення. Чи ж маємо вірити в легенди примітивних часів коли люди не вміли інакше пояснювати дійсности? Пророки існували завжди в багатьох країнах, коли вони сказали щось нове, раніш не чує. Людина завжди обожнювала те, що вище від неї, починаючи від грому й сонця. Кожний наслідок має причину, а кожна причина є наслідком. Але того колись не розуміли. Забобонні творці релігій мусили воскрешати мертвих, замінювати воду в вино, бо це називалося контактом із Богом, або з богами.

Весь світ під знаком хреста — це те саме, що під знаком серпа й молота. Пребагаті звичаї нашого народу не зуміло знищити християнство, це намагається зараз робити більшовизм. В західному світі християнство не є більше політичною силою. Християнські доктрини порожні й недоречні. Велика кількість сект, теологічний хаос і тільки сліпа віра зберігає ще зовнішні прояви християнства. Християнська теологія як підстава урядів — абсолютна невдача, бо суспільство й політичне життя пішло своїми дорогами. Жорстоке переслідування розуму й науки викликало якраз протилежні реакції. Здобутки цивілізації прийшли за законами Божими, але не за законами християнської церкви. Шукання правди, щастя і справедливості є дорогою до Бога, а не забобонне 1000-ліття. Докладну історію того 1000-ліття треба написати, але не святкувати ювілей.

Ми дримаємо в кайданах християнської тиранії, отже

потрібне потрясення, або революція, як французька революція, американська революція, революція 1905 р. в Росії, щоб прокинулись ми. Нічого не допомогла революція 1918 р. в Україні. Монашество й попи, як та пошесть, бо вони вчилися згідно з Євангелією: "Хто бере меч, той від меча гине" й "люби своїх ворогів". Світові, а особливо нашій страдниці Україні, потрібна нова сила. Чи не краще святкувати 5000 – ліття трипільської культури, яка залишила сліди 9 міст із 10.000 і 15.000 людности, 2500 – ліття скитської слави, першого лицарства світу з високим мистецтвом, або безсмертя рідної ідентичности? Наш обов'язок бути громадянами природи й патріотами нашої улюбленої України. Ми ж одержали від народу життя і спільнотність, отже ми в довгу перед народом. Самозбереження – основний закон природи, а закон природи є законом Божим. Нова ера перед нами, не вагайтесь! Хай станеться, як сказав Куліш: "З мертвих воскресне Україна".

Про Україну думаймо, бо вона сьогодні пропадає, а ми її самі добиваємо якимсь мітичним небом, якого немає, бо небо кругом нас, тільки ми не вміємо його будувати. Тут наша вічна територія і хто не має своєї території, той не має джерел життя, той марнує своє життя... Чи в те, що вірили колись, мушу вірити я? А де прогрес і школа життя? Світ був повний всяких духів, чарівниць і чортів. Абсурдна мітологія, мертвий догматизм, сліпий фанатизм і недоречна мораль робили життя хворим дивоглядом. Ягве, Аллах, Зевс, Уїцтліпочтлі – тільки уява переляканих і примітивних людей. Будуючи релігії люди завжди хотіли бути на добрій стороні, щоб успокоїти чи підкупити своїх ідолів.

Скільки людство терпіло, годі собі уявити, бо забобон завжди був фанатичний. А в історії християнства – 1500 років переслідувань, ненависти, тортур, брехні, інтриг і обману. Що ж накидати нові кайдани на себе сьогодні? 19 віків християнства не підняли людину на вищий рівень. Що ж доброго зробила для нас церква? Вона нищила нашу самобутню культуру, називаючи її поганською, тоді коли сама прийняла форму забобону, підсиленого фанатизмом. Московський нарід "боголюбний" і "богоносний" як його називав Достоєвський, під покришкою християнства докотився дорогою непогамованого імперіялізму до звіриного комунізму. В західній Європі цілі провінції були зруйновані релігійними війнами. Теологічна війна, ба навіть вбивства в ім'я Христа, були і в нас. Повно в світі болю, смутку і сліз і сьогодні. Церкві не тільки не вдалось цивілізувати світ, але вона поширила зневіру й цинізм, як також моральний упадок. Жахливі Темні Віки Середньовіччя не забудуться ніколи.

Християнство штивне й примітивне, не допускає критики і змін, необхідних в історичній ситуації. Для християнства краще вродитись і жити примітивом, як генієм, тому що "блаженні убогі духом". Те, що більшість вірить у догми, а радше пасивно відноситься до них, не є ніяк доказом їх вартости. Світ, в якому живемо, є придатний до життя гарних і

творчих людей і тут якраз найбільше завинило християнство, яке хоче, щоб ми були "убогі духом". В сучасну епоху не може бути нашим дороговказом і натхненням віра в магічну силу, комічні євангельські чуда, реліквії, зле око, святість свяченої води. Християнські забобонні духовники, монастирі, церкви, талісмани, свічки й багато інших пережитків із давніх примітивних часів, є зовсім зайвими в сучасному світі. Сумна історія поділу й ворожнечі, а всі говорять про єдність.

Забобонні привиди сьогодні розвіваються, але сумна дійсність залишається. Різдво і Великдень сьогодні – тільки відпочинок і розвага. Треба було святкувати народження правди, правдивої віри й воскресіння рідної духовности з ярма абсурдних налетів чужини. Західний світ прогресував тоді, коли Україна пропадала, бо ніщо не є такою відсталістю і глумом, як народження, розп'яття і спасіння. Не себе спасати, а батьківщину, а коли вже себе, то самому, а не жєбрати по-рабському мітичного й нереального спасіння. Шукати особистого спасіння в церковній тюрмі, коли гине народ, є божевільям і злочином. Не на те Бог дав нам життя і свідомість.

Кожна людина є продуктом свого оточення і за оточенням треба слідкувати, щоб не наразитись на непередбачені неприємності. Коли наша свідомість спить, поневолена забобом, її треба розбудити й поставити в центрі уваги й гідності. Жодне "об'явлення" не є таке переконливе, як принцип розуму. Кожний атом нашого організму свідомий свого життя й сукупність атомів складається в цілість, під проводом нашої свідомости.

Ми не бачимо сьогодні такий світ, як його бачили 2000 р. тому. От хоч би людські права виривають сьогодні в Україні, але не в наших церквах. Всі явища фізичні, моральні й духовні підлягають незмінним законам Божим. Християнська церква вбиває наше розуміння дійсности й рівночасно нашу відповідальність за майбутнє й нашу потребу нової прогресивної і творчої віри. І серед цього кошмару готуємось до 1000 – ліття християнства й навіть робимо його інструментом нашої національної політики.

2. КАЙДАНИ

Забобон є кайданами інтелекту (розуму). Кайдани ці дуже важко скинути зі себе не тому, що вони незнищимі, а тому, що ми не маємо відваги їх скинути. Нам здається, що поза забобом, яким жили діди і прадіди, нема нічого кращого. Ось на цьому то і виростає ідея тисячоліття. Коли люди до чогось привикли на базі довгих віків, то прийняти новизну ллячно, неохота навіть її розкусити. Театральна гра, яку грає піп у церкві, має свій вплив. Ілюзія магічних церемоній, розповідь про чуда й життя вічне, путають ноги. "Одурить візантійський Саваоф" – сказав Т. Шевченко. Психологічна отруя інтелектуальної анемії дуже проста, коли християнство було в нас аж 1000 років. Теологія прекрасна знахарка для дитя-

чого ума, але не для думаючого. Тому наш світ так мало пристосований, щоб вирощувати здорових і творчих одиниць.

Церковна служба викликає застій і пасивність, бо фальшиві й нежиттєві символи приголомшують свідомість. Слухати гарний концерт дає більше натхнення, як рабське "Господи помилуй", знову і знову в безконечність. Ніби загіпнотизовані виходять люди з церкви.

Неділя є для відпочинку, розваги, громадських обов'язків, а не поневолення. Ніхто не має права посвятити людську свободу на вівтарі уявних духів. Яким правом піп мене обманює і грабить? Мені Бог дав життя на те, щоб будувати дороги до правди і краси, дороги до Бога. Людська гідність не дозволяє ховатись під викрути і обман.

Нема щастя в страху й покорі, а успіх у щасті і щастя в успіху. Піп каже: "Бійся Бога!" Чи ж Бог хоче, щоб ми його боялись? Тиранічного Бога показала нам тільки недоречна Біблія. Піп каже теж, що бути незалежним думкою небезпечно, а спасіння залежить від беззастережної віри.

"Об'явлення" — тільки примітивний символізм померкліх віків. І те "об'явлення" дало нам багато зла й нічого доброго.

Об'явлена доктрина нагороди й кари і судного дня переслідує нас до сьогодні. Суд і справедливість збудувала совість живої людини на землі й ніяких засвітніх страхів не потрібно. Навіть смерть, як кара за гріх первородний, є думкою, бо дійсної смерті немає. Атоми завжди живі й переходять в інші форми. Чарівну дію атомів у нашому організмі (по-народньому душу) християнство відправляє по смерті "на лоно Абрагама". Чи ж це не глум над українською людиною?

Минувся героїчний час християнства, воно получилось із державою. Вівтар і трон стоять в історії разом. Імператор Константин та інші піддержали християнство, яке завжди йшло разом з владою, "бо всяка влада від Бога". Учення Ісуса принесло кайдани для людства, які завершилися Святою Інквізицією. Згадаймо тільки масакру в день Варфоломея в Франції 1572 р.. Скрізь по Європі палили костри з живими жертвами на них. А в нас закріпляли фанатичне християнство всякі "Патрології" Іларіона, чи інша теологічна література, яку випускала Могиланська Академія. Рідної літератури аж до часів Котляревського не було ні сліду.

Ми будували фантастичні легенди про мандрівного Андрія, який забрів до нас і заложив Київ. Церковний герой Юрій був тільки привидом, бо його ніколи не було, навіть папа викреслив з списку святих. Ми жили під командою архієпископа Михаїла й інших уявних старшин небесних. А сьогодні ми навіть тризуб поставили на службі слабосилого християнства, бо коли тризуб наших предків означав Яв, Нав і Прав, то сьогодні він із хрестом. А тисячолітні кайдани хочемо закріпити ювілеєм. Не видно ні сліду протверезіння.

Відкинувши Біблію, треба держатись розуму. Біблія є тільки збірником жидівських писань. Новий Завіт був переписуваний, поправлений, додаваний і відніманий багато разів.

Щойно в 1551р. устійнено остаточний текст таким, яким він є сьогодні. Ортодоксальники застигли довкола т. зв. Святого Письма і сплять, а світ не стоїть на місці. Якщо церковної традиції ніхто не порушить, ніколи нічого не зміниться. Є це великий крок порвати з фальшивими надбаннями й віджилими звичаями.

Є традиції вартісні, які зберігають нашу ідентичність і ті тільки треба зберігати й на них будувати. Так довго не будемо вартісними людьми, як довго не позбудемось особистого ідола і з ним пов'язаних байок. Всі люди мають право бути щасливими.

Сама побожність порожня, коли людина не йде назустріч проблемам життя і якої розум спить. Релігія, яка замикає дорогу до досліду, не є релігією, а тюрмою й диктатурою чужих догм і доктрин. Втікаючи від досвіду робимось примітивними, неспосібними будувати майбутнє. Теологія без науки не є теологією, а сліпим забобоном. Шікавість і знання збагачує людину, але християнство каже, що першим гріхом людини було шукання правди і знання, бо Адам вкусив яблуко знання і за його цікавість його вигнано з раю. Пощо ж я маю інтелект? Християнство хоче, щоб інтелект спав, як це пробували робити аскети в келіях, але не завжди це їм вдавалося. Ганебний той забобон, який руйнує джерело живучости. Закони Божі говорять щось інше, бо розум, не дивлячись на довгі століття терору, таки побідив, бо правду тільки розум може знайти.

Віра в те, що кропило й реліквії мають чарівну силу, є магією. Ще Гіпократ перед християнством відлучив медицину від магії й теології. Світ не є примхою, але ми є, доки себе не знайдемо. Просити дощу, або вилікування, є тим самим, що товкти чолом у дошку. До цілі треба стреміти зусиллям, а не молитвою. І тут знову таки розум вирішує. Тільки молитва як натхнення, розум, контемпляція (зосередження) має психологічну вартість. Догми неземної й безвартісної релігії роз'єднали нас і зруйнували наші творчі сили. Християнство стало зняряддям духового поневолення життєрадісної України і повторюється ще й сьогодні в такому ж звироднілому й фанатичному марксизмі.

3. РАБСТВО

Духове рабство є основною прикметою християнства. Євангелія Матея 7.7 каже: "Просіть і дасться вам". А Павло в Листі до Тесалонів 5.17 навіть надії не дає, коли пише: "Моліться без перерви". 1000 років просимо і що випросили? Всі служби церковні є безперервною просьбою на всі лади, від яких може голова розболітися й залишається безнадійний кошмар. Стогнати перед хрестом та іконами—є сліпим рабством і того хоче від нас християнство. Тільки слабосилі й розгублені просять помочі й надіються на ласку неіснуючих ідолів. Молільники забувають, що життя вимагає сили й самостійности, а присутність Божу треба приймати з радістю.

Але церковний авторитет стремить до влади й могутости, де необхідна інертна (безцільна) маса рабів. Випрошений патріарх, навіть якщо б папа римський на нього погодився, не є патріархом. Але привичка рабів вимагає просити безконечно й без результату.

Забобон є добровільним рабством і хто не має відваги ні охоти позбутись його, залишається на все життя безвільним автоматом, а не вартісною людиною. Є багато людей; які для вигоди, чи зі страху, приймають рабську поставу, хоч і ворухиться їхня думка, але вони за всяку ціну здають її. Старі і лінівні звички, зроджені в духовому рабстві, дуже тривалі. Візьмім для прикладу з нашої історії Вишневецького й Кисіля, польських лакеїв. Скільки лиха вони завдали рідному народові у користь свого рабства. Ректор Київсько-Могилянської Академії Т. Прокопович перший особисто привітав Петра I з перемогою під Полтавою. Чому він це зробив? Чи не тому, що в Євангелії стоїть: "Всяка влада від Бога". Так думали всі королі й царі.

Раби в рідній столиці сьогодні не говорять по-українському. Про них Шевченко правильно сказав: "Німії, підлії раби заснули, як свиня в калюжі, в своїй неволі".

Християнство освячує рабство, але, до того християнство не признається, а наші попи ніколи не згадують, бо вони мають своє власне християнство, не звертаючи уваги на те, що написано в Євангелії. Ось що пише Павло до ефесян 6.5: "Раби, повинуйтеся панам вашим тілом, зі страхом і трепетом, в простоті серця вашого, як Христові". Петро в Листі до Всіх підтверджує те саме 1.2.18: "Слуги, підчиняйтесь зі всім страхом своїм хазяїнам, не тільки добрим і шляхетним, але й первертним". Знову ж Павло до Римлян 13.1 пише: "Всяка душа хай буде покірнана вищій владі, бо кожна влада від Бога і власті, які існують, установлені Богом". До гебреїв Павло пише: "Повинуйтеся тим, що мають владу над вами й підчиніться" 13.17. А до Тита 2.9: "Переконую рабів бути послухними своїм панам і подобатись їм в усьому". Зокрема до жінки дуже принижуюче й образливе становує.

До ефесян Павло пише 5.12: "Жінки, повинуйтеся чоловікам своїм як Господу, тому що чоловік є головою жінки, як і Христос голова церкви". А до Тимка 1.2.11: "Хай жінки всі вчать себе мовчки і в покорі". Є це наука "Святого Письма".

Чи ж Бог так дуже любить покору рабів і заляканих? Очевидно, тільки такий Бог, як його собі уявляли апостоли. А натхнення "Святим Письмом" говорить про ігнорацію натхненого, який сліпо відноситься до того, що написано. Церква ніколи не була в опозиції до рабства, торгівля рабами й неграми довго процвітала. "Ті, що найнижчі, будуть найвищі" - сказав Ісус, отже пощо забороняти рабство.

Пасивність до рабства, а головне "спасіння" через рабство безвартісне. Раби сьогодні тільки в советській імперії, але й те мусить колись пропасти під тиском прогресивного людства. "Об'явлення", яке об'являє покору, або духову інертність, говорять тільки про примітивні часи, які вже не вернутья. Християнізм витворив у жидів почуття вищости, але вони

Ісуса не прийняли. А ми готуємось до 1000-ліття. В 40-ліття УПА сьогодні бесідник чваниться опікою Покрови.

Якщо кайдани рабства знищені, то це зробили відважні й волі прагнуті люди, але не церква. 1800 років християнство ніколи не покидало рабства, орієнтуючись на "Святе Письмо". Всі християнські нації торгували рабами. Таким "Святим Письмом" для більшовиків є твори божевільного Леніна й Маркса. Минуть сторіччя й розум розвіє чари забобону.

В нас над тілом померлого всю ніч співали Псалми Давидові, які до нас не мають ніякого відношення. Визначна постать в історії християнської теології Августин писав: "Рабство встановлене Богом і хто хоче рабство знищити, протиставиться Богові".

Коли б прослідити всю історію рабства церковного в Україні, то вийшла б велика й дуже сумна книга. Ніколи не забудуться часи польського панування в Україні т. зв. право першої ночі, про що дуже боляче писати. Церква ніколи не протестувала. Двома голодними вовками, церквою і владою, розтерзано людське серце, але не знищено зовсім шляхетної свідомости нашого народу, бо знайшлось багато одиниць із протестами проти забобонного обману і терору.

Через незнання, релігійні переслідування й рабство, процвітали чари. Ангелів, чортів, демонів і чарівниць тільки п'яниця сьогодні бачить і респектує. Треба виховати нових людей, відважних і одержимих, натхнених любов'ю до правди, бо духовим рабством неможливо виховати людину вартісною.

Мав відвагу І. Франко, приклад для всіх, протиставитись облуді, хоч митрополит Сембратович фанатичними інтригами не допустив Франка до університету на становище професора. Ось приклад крутійства М. Смотрицького, з хрестом на грудях, який написав "Тренос" в обороні православ'я. Але потім перекинувся на католицизм і написав 5-ть книжок по-польському називаючи православних єпископів "смердячим брудом". Ось так сприяв наш клер нашому національному відродженню.

Через християнське рабство неймовірно важко приймалась ідея рідної мови в церкві і взагалі в письмі. Вистачить читати листи Вишенського з Афону, де він зневажає рідну мову, називаючи її "брудною". Також церковна кампанія у Львові проти "Кобзаря", або знищення першого твору рідною мовою в Галичині "Русалки Дністрової" говорить про церковний терор. К. Острозький переклав Біблію на церковно-слов'янську мову, М. Лютер—на німецьку, а Вайкліф—на англійську. Все те говорить, що розсадником рабства в нас було християнство.

Після Темних Віків Середньовіччя звільна прокидається розум, якого світлим представником був спалений живцем Джордано Бруно. Таких було більше. Вже навіть наші попи не кажуть, що ми походимо з роду Яфета, хоч в "Історії Русів" так написано. Світ прийшов до переконання, що цивілізація—це інтелект, а духове рабство—це примітивізм. Кращий той світ, де більше свободи, Божеська симфонія Бетховена збагачує, але не рабське "Господи помилуй". Тривога є

хворобою раба, бо Бог—це радість, а не страх. Дітей і рабів можна ще радувати наївними байками. Але в широкому світі християнство звільна розвівається. Залишився ще жорстокий ССРСР і наше добровільне рабство в християнстві.

4. НЕДОРЕЧНОСТІ

"Святе Письмо" зовсім не є святе, бо безліч недоречно-стей його зовсім знецінює. Примітивізм Біблії говорить тільки про ті часи, в яких Біблія була написана. Наука знайшла 1600 недоречностей в обох Завітах. На Старому За-віті виріс Новий Завіт, бо навіть Ісус сказав, що "він не прийшов знищити, а доповнити". Багато більше недоречностей в Старому Завіті, бо й багато раніш Нового Завіту написаний. Про деякі недоречності для прикладу згадаємо. Все таки Новий Завіт гірший від Старого, бо говорить про вічний во-гонь і воскресіння.

Те, що існує аж 4 Євангелії говорить, що вони не нат-хнені Богом, бо ж не існує 4 різних таблиць множення, а Євангелії різні. Всюди безліч чудес в обох Завітах, але не чудами переконувати треба, а розумом.

Колись вірили, що духи, добрі чи злі, є авторами явищ, які інакше ніхто не вмів пояснити. В християнстві, щоб виліку-ватись, треба було платити церкві. Навіть ще сьогодні "ліку-ють" хвороби різними магіями, молебнями й молитвами. В режимі духів ніхто не розумів законів, тоді коли сьогодні цивілізований світ живе на законах. Духів треба було якось уласкавити, серед примітивних народів для духів навіть тан-цюють і б'ють у барабани.

Для авторів Біблії світ був дуже маленький. "Дух Святий", який диктував Біблію, не знав, що земля кругла, хоч і сам її створив. Зорі були на крилах ангелів і дивні були ті чор-ти, завжди такі живучі. Святіці мали "візити з неба", але сьогодні все наше життя є візитом Вищої Сили. Минула епо-ха ідолатрії звірят, гадюки, орла, теляти, навіть Ісуса зобра-жали як рибу.

Християнська теологія є мішаниною страху, облуди, хаосу і сліпої покори. Щоб позбутись сумнівів, церква видумала авторитет "Святого Письма". "Духи" натхнули людей писати книги, які стали "святими". Апостоли були сповнені Святим Духом і почали говорити різними мовами, так написано в "Ділах Апостолів". 4-рі євангелисти не те саме кажуть, тіль-ки двох говорить про вознесіння. Вони були натхнені Богом, чому ж такі різні? Надприродне в християнстві немислиме, бо знецінює надприродність.

Матей 24.29 каже: "Зорі попадають на землю, як прийде вдруге Христос". Той же Матей 10.9 каже: "Не набирайте ні золота, ні срібла, ні мідяків собі в пояси". Отже пропові-дує вбогість, але церква постійно простягає руку. В незем-ному вченні ніяк без лицемірства не обійтись, бо щоб жити, кожний християнин мусить обріхувати себе і світ.

Т. зв. Святе Письмо було колись багато гірше, але на

різних соборах багато відчищено й відкинено те, що зовсім негідне й компромітуюче. Але непорочне народження Ісуса залишено, бо який же був би Спаситель, якби він вродився порочно. Порочно чи непорочно, але годі повірити, що Бог, який сотворив світ з нічого, вродився в стайні.

Адже теорія Трійці каже, що Бог і Син те саме. Також прославлення непорочності недоречно, воно в системі християнського пониження жінки. Співають же в церкві "Господи помилуй" за гріх Адама й Еви, а стаття же є джерелом життя. І церква проти контролю породів. Євангелійська Марія навіть не оригінальна, бо взята з єгипетської Ізиди й вавілонської Іштарти. Багато речей взято з мітології старинних народів. Євангелія це "блага вістка", але вона зовсім не блага, бо її записали варвари нам на шкоду.

Примітивний рівень думання будував колись примітивні байки. Надприродна ієрархія ангелів, херувими, серафими, архистратиги є відбиткою епохи. Лука пише: "І зараз явилось із ангелом безліч небесного воїнства". Як можуть болі людини переноситись на свині? Ісус не пожалів ні свиней, ні хазяїна. Аж 2000 демонів ускочило в стадо свиней—Мар. 5.1—13. Але звідки взяли у Палестині свині, та ще й така кількість, коли жиди не їдять свиней? Дослівне воскресіння з мертвих є теж недоречністю. Коли дикун з"їсть місіонера, як же буде з його воскресінням?

Ніхто не знав Ісуса, хоч він проповідував усюди і творив чуда, тому аж мусили підкупити Юду, одного з учеників Ісуса, щоб видав Ісуса. Це звучить більш театралью. Замінити воду в вино говорить про піддержку п"янства, а прокляти фігове дерево є вже верхом недоречності. Всякі писання без живих свідків, без научних та історичних доказів, не мають вартости.

Всі говорять про Біблію, але мало хто її читає, а студіюють тільки одиниці. Ми святкуємо Пасху, але ж "пасха" це жидівське слово й означає "вихід" із єгипетської неволі. До Єгипту пішло 70 жидів, а через 250 років уже було три мільйони, з того 600.000 воїнів і всі вони мандрували 40р. по пустелях.

Чому ж Єгова не завів жидів прямо до Канаану, "медом і молоком" текучої країни? Мойсей кинув палицю перед фараоном і вона перемінилась у гадюку. Чи конче треба було вимордувати всіх немовлят у Єгипті? Яків бореться з Богом. Мойсей розмовляє з Богом, але той повернувся задом до Мойсея. Жінка замінилась у стовп соли перед Єрихоном. Трубіння труб розвалило мури Єрихону. Йона був 3 дні і 3 ночі в череві кита. Матей 12.40 це підтверджує, коли пише: "Як Йона був 3 дні і 3 ночі внутрі кита, так і Син Чоловічий буде 3 дні і 3 ночі внутрі землі".

Тут згадуємо коротко тільки деякі біблійні недоречності. Читач, взявши Біблію в руки, може знайти багато більше, якщо матиме терпеливість. Бог відділив темряву від світла, а після світла сотворив сонце й місяць. Ангели по драбині сходили з неба на землю. Сонце задержалось у користь

Иошіі, щоб убив більше амалекітів. Дощ ішов 40 днів і ночей і залив весь світ. Всі животні помістились на судні Ноя. Після повені люди не стали кращі. Бог мав розмову з чортом про праведного Ноя. Давид різав пилками полонених. З роду Давида навіть Ісус походив. Біблійний Бог навіть війну провадив у користь свого народу. Він сказав: "Я пішло шершенів перед вами, щоб вигнали канаанців". Бог дав наказ винищити народи Палестини, а дівчат залишити жовнірам на потіху. Осел проповідує хазяїнові. Абрагам, Давид, Соломон приклади многоженства й конкубінату. Фізична сила залежна від довжини волосся у Самсона. Ілія поїхав до неба колісницею.

Проблема Адама й Еви: Коли вони прогрішили, то чи Бог пробував їх виправити? Чи їм сказав щось Бог про розум, свободу, справедливість, знання, людяність? Тільки одинокий наказ: Не їсти з забороненого дерева. Як це сталося, що з ангела став чорт, та ще з такою силою? Адам назвав усі животні, але невідомо, де навчився мови і якої. Те саме змії, який говорив. Ми обвантажені Адамовим гріхом, чому? Ми хворі і вмираємо, бо Ева їла яблуко. Ева упосліджена, бо зроблена тільки з ребра Адама і її упослідження переходить чомусь на всіх жінок.

Весь світ засуджений через гріх однієї людини, Адама. Цілий світ може теж бути спасений однією людиною, Ісусом. Дві недоречності, бо спасіння Ісусом таке ж недоречне, як і гріх первородний. Легенда про Адама й Еву взята з Індії. Дехто каже, що чорта нема, тоді непотрібно й попа.

Жінка здобуває собі належну позицію в новітнім суспільстві. Але в християнстві вона упосліджена, бо сотворена після Адама. Біблійний Єгова каже: "В болях будеш родити дітей. Твій чоловік буде твоїм паном. В поті чола будеш їсти хліб твій". Отже те, що жінка терпить при народинах дитини, є кара Божа за те, що Ева вкусила яблуко і спокусила Адама, який абсурд. За вчинок Еви відповідають усі жінки світу. А за вчинок Адама й Еви відповідаємо ми всі.

В історії церкви проституція дозволена, целібат вищий від подружжя, розійтись дозволено, але не розвід офіційний. Горезвісне палення чарівниць у Середньовіччі залишило брудну пляму на християнстві. Біблійний прикладом палення жінок був біблійний Єфтай, з Книг Суддів 11.30-36, який спалив свою дочку. І сьогодні при шлюбі піп каже нареченій: "Жінка хай боїться свого чоловіка". Коли ж сліпі ентузіясти християнства святкуватимуть 1000-ліття, то жінки повинні зайняти належне становище.

Біблія каже, що "людина створена на подобу Божу". Вольтер мав рацію, коли сказав, що "люди створили Бога на свою подобу". І дійсно, читаючи Біблію бачимо, що її автори створили собі Бога такого, як вони самі, з усіма людськими слабостями і страстями. Розлютившись ми кажемо "око за око, зуб за зуб", те саме стоїть у Біблії, яку "диктував" Бог, як каже теологія. Але в дійсності, чи ж можемо бути створені на подобу Божу, коли Бог-містерія космосу,

без тіла й тих прикмет, які ми маємо.

Згідно з християнською теологією ми віримо в Трійцю, яку ніяк не можна вкласти в людську логіку. Є це три Боги з однією головою, або три голови в одного Бога. Іншими словами: Три рази один є один, а один раз один є три. Довго велися суперечки в християнстві про Трійцю, і аж на Соборі в Ліоні 1274 р. устійнено ту недоречність, що Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий – це одне.

Ми мусимо вірити в цей ребус, навіть не розуміючи його. Інші церковники кажуть, що Бог сотворив світ з любови. Недаром жиди посадили свого Бога в далекі простори на золотий трон, бо він їх дуже любить, а вони його, але далеко не всі.

Біблію, як "Слово Боже" цілують покійно мільйони по всьому світі, вірячи в те, що книга ця написана з повеління Божого, надприродно натхненими людьми. Але фантастичні й недоречні речі, написані в цій книзі, говорить недвозначно, що книга ця не була ані диктована, ані натхнена Богом. Склали її люди на зовсім низькому рівні цивілізації. Світ іде вперед і старі документи залишаються старими документами. Жива дійсність учить краще про безсмертну правду і правдиве розуміння Бога, ніж голос із віджилої церковної катедри, для якої одиноким уповноваженим Бога на землі є папа римський, чи патріарх царгородський. І кожен із тих двох інакше бачить свою релігію. Біблію обох завітів треба читати як кожну книжку. Як довго ще людство, разом із нами, буде вшановувати Біблію, невідомо, але вшановувачів щораз то менше. В Біблії нема нічого про вартість розуму, про людську гідність і про свободу. Ювілей 1000 – ліття в нас – це повний самообман.

Духів, ангелів і чортів розігнав сьогодні розум. Те, що постало тисячі років тому, мусить мати сьогодні переконливі докази. Дошу чи інші законні явища, жоден молебень і процесія не дасть. Теорію про те, що земля є центром світу, вже давно наука переорганізувала й нова теорія безмежного космосу тільки поглиблює велич Богу.

Нема потреби сьогодні вірити в усі забобонні й ідолопоклонні нісенітниці, щоб дістатись до неба. Найжорстокіші речі довершено в ім'я християнства. Ісус каже, Мат. 6.34: "Не журіться про завтра, бо завтра само за себе клопотатиметься". Отже наша держава і свобода самі з неба впадуть. Коритись долі недоречно, бо доля – це ми самі. На те нам Бог дав інтелект і багато різних талантів, щоб ми не корились долі, бо відречення від усього – це ходяча смерть. В кожную епоху є одиниці, які несуть смолоскипи прогресу. Разом із ними ми повинні збудувати релігію сучасности, яка повинна бути логічна, сучасна і зрозуміла.

5. ФАНАТИЗМ.

Найбільш жалюгідна є релігійна нетолеранція і сліпий фанатизм, який понижує не жертву фанатизму, а самого фанатика.

В кожному суспільстві бувають різні думки й течії, а коли вони толерантні і свободні, то це створює гармонію суспільства. Єресь це те, що думає меншість, але меншість часто стає корисною більшістю, якщо правда з ними. Коли хтось чесний, не можна його засуджувати, а треба прислухатися уважно. Релігійні фанатики звичайно засуджують того, хто досліджує, але життя без досліду — темрява. Фанатиками бувають не лише релігійники, але й філософи, політики й теоретики, як Ленін, який своїм фанатизмом довів до жахливої трагедії й нелюдського експерименту. Він і сьогодні продовжується.

Попи завжди одурманювали народ і держали в забобоні і страху. Коли хтось відмовився брехати, його засуджувано й визивано найгіршими іменами. Наші історики приховують злочини попів і єрархів.

В Середньовіччі кожна грамотна людина була підозріла, сьогодні грамотних дуже багато. Павло до Коринтян 14.38 писав: "Коли хтось є невірою, таким його залишіть". Але церква мала свою позицію: Той, що не вірить в Христа буде спалений, той що вірить, буде спасений. Йшлося завжди про віру сліпу, без досвіду й доказів. Є це метод держати людину в постійному страху й духово-емоційній кризі. Подібний метод у більшовиків.

Страх — основа християнства, але боятись того, що не існує, є обман. Церква використовувала ім'я Бога для своїх жорстокостей і фанатизму, а говорила й говорить про любов. Дивна та мова про любов, про яку всі говорять, але ніхто не практикує. Вся мова християнства, де б вона не була, мова страху, як закляття дєрвішів. "Бійся Бога!", бояться тільки злочинці, а їх у церкві багато. Ті, що боролись проти лицемірства і брехні, згинули за краще життя і за правду, бо їх церква "з любови" знищила.

Все мусить бути штивне в християнстві, нічого змінити не вільно на базі досвіду й розуму. Сліпо вірити — це бути в постійному дурмані забобону. Першою жертвою сліпого фанатизму була в Олександрії 415 р. вчена жінка Гіпатія, яку брутально замордували монахи, а найкращу бібліотеку в світі спалено. Скільки скарбів минулих віків пропало. Така християнська "любов" стала на довгі віки прикладом.

Біблія в Девтерономії 7.23–24 каже: "Ніхто не остоїться перед тобою, аж ти його знищиш". Або ж таке 32.42: "Я зроблю мої стріли напоєні кров'ю, а мій меч буде жерти м'ясо". Цебто меч Єгови. Про воєнні жорстокості Йошуї не варто й писати. Навіть Ісус, який виріс на Старому Завіті, сказав, Лук.12.51: "Чи думаєте, що я прийшов мир дати на землі? Ні, кажу вам, а роз'єднання".

Забобон і ігнорация породжує потвор. Старий Завіт сповнений проклять, пімсти, задрощів і ненависти. Що варте вчитись у церкві як папугай і боронити безвартісне? Світ цілий — велика школа й життя наше доволі добре, щоб знайти дорогу до Бога.

В супроводі "Святого Духа" князі, королі і провідні цер-

ковники вели війни винищення й тиранії. Прикладом є жорстокі Хрестові Походи. І навіть наша визвольна УПА прибирає собі опіку Покрови. Хто ж така Покрова для нас? Дрепер у книжці "Конфлікт між Релігією й Наукою" пише, що в 1480—1806 р. спалила "Свята Інквізиція" 32.000 осіб у Західній Європі. В Англії 30.000 жертв Інквізиції, остання 1722 р. В Женеві спалено 500 чарівниць протягом 3 місяців. Чарівниці, як каже церква, мали зібрання, на які летіли на мітлах. Дуже дешевий транспорт, бо сьогодні повітряний транспорт дорожчий.

Людей палено за те, що мали ніби викликати бурю на морі, або за "зле око". Але всі інквізитори вмерли з міною святости. Згадаймо тільки двох "ославлених" папів, подвижників Інквізиції, Григорія IX й Іннокентія УІІІ. Інквізиція є найчорнішою сторінкою людської історії, якій дорівнює тільки дія московського ЧЕКА під проводом Дзержинського. В людині, що живає тортури в якій би то не було справі, сидить гадюка й дикий звір.

Амбітні мрії Ватикану й Царгороду завоювати весь світ війнами, місями, жорстокими єзуїтами, хитрими інтригами, не вдалися. Тверді факти життя, правда й реальність, зайняли місце сліпого фанатизму.

Релігійні війни користи не принесли, а якраз навпаки навчили думати, а не сліпо вірити. В науці почалась епоха просвітління. Ситуація значно покращала після спалення Джордано Бруно, Гуса й засудження Галілея. Щоб бачити, треба дивитись, але теологи в Падуї відмовились глянути в телескоп Галілея, бо в нім сидить дідько. Колись Павло писав до Галатян 2.2: "Коли я, або ангел із неба, проповідують вам іншу Євангелію від тих, які ми вам проповідували, хай буде проклятий". Церква в Україні чітко додержується тих слів, не дивлячись на прогрес у західній Європі.

Собор у Глухові кидає на Мазепу прокляття. Книга "Синопис", написана киево-печерськими монахами, ворожа Україні. Прокопович у трагікомедії "Володимир" висміює народну мудрість і націоналізм. Українці не прогресують і далі знаходяться у димах забобону.

Релігійний фанатизм є прикметою тварини. Християнські теологи натягають і пристосовують християнство як можуть, але це не помагає, бо життя і дійсність сильніші від забобону. Забобон робить одних хронічними лицемірами, а інших фанатиками. Приклади святців є запереченням того, що робить вартісним життя. Наше життя є чарівною пригодою, яку засмічувати не годиться. Те, що свячене, а радше зашіптувана вода "нищить" лихе, є тільки ілюзією, або церемонією давніх дервішів, бо медицина робить це краще. Чому нехрищені діти засуджені на пекло? В чому вони провинились? Пости й умертвлювання тіла викликають галюцинації, а звідси "небесні" видіння. На аргумент треба відповідати аргументом, а не особистою образою. Якби ми робили так, як каже піп, ми всі були б роботами.

Як виглядав би світ сьогодні, якби йшов весь час за

вказівками церкви? Годі про це навіть думати, бо світ пішов зовсім іншими дорогами. Настирлива мітологія, як підстава гіпнози мас, немислима. Давні греки мали блискучу мітологію й шанують її сьогодні, як корні духовости. Нашу теплу мітологію годиться теж шанувати з тією самою ціллю. Але християнська мітологія претендує на об"явлення", яке різні брехуни й гіпокрити реалізували насильством і терором. Найжорстокіші речі довершено в ім"я християнства. Сьогодні вже палити, тортувати й незаконно ув"язнювати людину неможливо, та все ж таки наші тисячолітники кажуть, що ми були дикуни і християнство навчило нас культури. Є це непередумана зневага до свого народу.

Коли ж ми цивілізовані, ми повинні збудувати релігію сучасности, творчу й динамічну, як і вся природа, як і той дух, що в нас животворить. Релігія й теологія мусять бути логічні, сучасні і зрозумілі. І тільки з безпристрасно аналізованої релігії може бути користь.

Гіпноза вічного християнства—це своєрідний вічний сон, або страх зміни. Християнство, як пережиток, мусить відійти. Годі сьогодні вірити у всі ті християнські нісенітниці, щоб дістатись до "неба". Ми не можемо вертатись до Середньовіччя. В кожную епоху є одиниці, які несуть смолоскип прогресу, в кожную епоху появляються нові ідеї, які збагачують людину. Маймо відвагу сказати, як сказав колись Грушевський в епоху формування Центральної Ради: "Обійдемося без попів".

6. БОГ.

В нас є сильний імпульс об"ективізувати й уособнювати містичне й недосяжне. Кожний думає про Бога людиноподібного, бо людина найрозумніша на землі. Не здаємо собі, одначе, справи з того, що наші здібності обмежені. Тому досягти незбагненої містерії Бога нам неможливо.

Наш інтелект земний, в всесвіт безмежний. І хоч багато питань залишаються без відповіді, але змісл святости й вищої реальности залишається базою наших релігійних почувань, без яких життя порожне.

Є релігії, які про Бога навіть не згадують. І в різних народів від давнини були різні боги. Всі боги вимагали похвали, рабства й пошани. Згодом наступила заміна багатьох богів у єдиного Бога й монополій на розуміння Бога немає. Бог не сидить на троні всесвіту й розуміння Бога тисячоліттями вдосконалюється.

Християнство замінило єдиного Бога потрійним Богом. Християнство теж не вчить, як пізнати Бога, бо все вже написане в Біблії. Таким чином християнство засліплене вдуманим "об"явленням", Бога не знає, бо Біблія—це образ Бога. Згідно з Біблією Бог мусив робити чуда, щоб його визнали. Чуда ті заперечували його власні закони. Вся природа й життя є чудом, де кожне явище має свою причину й наслідок. Християнський Бог дуже любить всякі церемонії

й тільки вибраних одиниць, в яких беззастережно сліпа віра, Містерія сотворення світу й те, що робив Бог перед сотворенням світу, залишається без відповіді. Але наука догадується, що переміна енергії дала життя і свідомість. Християнство каже: "Бійся Бога". Невідомо тільки, чому боятися Бога, бо ж любов у страху неможлива. Павло в 2-му Листі до Коринтян 7.1 радить "удосконалювати святість у страху перед Богом". Павло не бачив різниці між рабством і святістю. Бог є силою, натхненням, ентузіазмом, а не страхом. Пояснення, що буря, злива, землетрясення, пошесті, війни є "карою Божою" зовсім недоречно, бо заперечує закони природи.

Біблійний Бог з любови карає "вічним вогнем". Вічна кара робить біблійного Бога потворою, а людину рабом і лицеміром. Єгова теж хоче, щоб я простив моїм ворогам. Чому ж він не простить своїм? Він видно любить вереск конаючої людини і сморід у пеклі. Подібно було з "любовною" Святою Інкізицією. 30-літня війна в Європі не говорить про любов і мир, а це була релігійна війна. Чи краще треба було вбити всіх немовлят у Єгипті? Єгова так любить людей, що їх усіх потопив, за винятком Ноя з родиною. Яке оправдання має Єгова на залюднення світу варварами?

Біблійний Єгова не дозволив глядіти йому в обличчя, а тільки показував свій зад, як це було з Мойсеєм. Ідолопоклонники, любителі гроша й вигод, ставлять свого особистого Бога дуже далеко, щоб ніхто не розкрив брехню. Чому духовників називаємо "отець"? Є це людська привычка, яка відноситься теж і до Бога. Чому Бог мусить бути подібний до людей? Адже люди сотворіння недосконалі. Чи ж можливо зробити Бога щасливим, або нещасливим? Є це звичайні людські прикмети, а їх так багато. Біблійний Бог заздрисний і мстивий, отже людиноподібна репрезентація Бога є звичайною ідолатрією.

Бог не може бути одночасно Богом і людиною. А коли він появляється в сні, то це є витвір самої людини, яка спить. Фюербах і Вольтер сказали, що не Бог сотворив людину, а людина сотворила Бога на свою подобу. Бо всі боги в усіх країнах були сотворені людиною на свою подобу.

Ягве, або Єгова, є Богом жидів, генералом війська, але не Богом усього світу. Ягве, заздрисний Бог, відлучив жидів від інших народів. Він не тільки вибрав собі жидів, але поклявся, що буде їхнім Богом, як пише П'ятикнижжя Мойсея. Також 2 Самуїла каже: "Поклявся Давидові Бог". Він завжди був подібний до своїх підданих і завжди був патріотичний. Навіть євангелист Лука 1.68 пише: "Благословен Господь, Бог Ізраїля".

І хоч жорстокі війни провадили гебрейці, щоб здобути Канаан, такі з наказу Єгови, але Павло до гебрейців 12.14 пише: "Додержуйтеся миру зі всіми і святости, без якої ніхто не побачить Бога". Отже виходить парадокс і лицемірство. Який доказ знайдемо, що Єгова безмежно мудрий і добрий? Як може він, Бог війни і гніву, бути Богом любови і справедливості? Тут показується наше ганебне християн-

ське еговопоклонство. "Вічний вогонь" не сходиться зі справедливістю, отже не сходиться з Єговою.

Монотеїзму й законів моралі вчив Заратустра і вчив краще від авторів Біблії. Закони природи заперечують біблійного Бога. Він мусів бути деспотом, бо жиди сварилися. Чи ж може існувати Бог, який мучить своїх дітей вічним вогнем, ба навіть посилає власного сина на хрест? Єгова не мав права сотворити людей, а потім засудити їх на вічний вогонь. Також воскресіння є проти законів Божих. Отже Ягве зробив собі вийняток і дав нам надію, що ми теж колись воскресемо, щоб стати на суд.

10 Заповідей Єгова не дав Мойсеєві, бо вони були вже в інших народів, написані в Вавилоні за царя Гамурабі. Постає теж питання, чому Ягве вибрав собі плем'я Абрагама, коли в той час деінде були кращі люди. Ягве і до сьогодні не змінився.

Наше життя не залежить від примхи Єгова, а від обставин, в яких ми вродились і вирости. Якщо нам вдалося знайти розуміння Бога, то ми повинні бути щасливі, бо розуміння Бога дає нам розуміння гріха. Якщо ж гріх увійшов у світ проти волі Єгови, то він є тільки видумкою. Якщо я не хочу, щоб хтось їв мій овоч, я не саджу його в моєму саду. Тоді пощо таку комедію зробив Єгова? В раю з дерева знання Єгова заборонив їсти овочі, тоді пощо те дерево сотворив? А хто зробив чорта і пощо? Чому Єгова не сказав Адамові й Еві про чорта, чому не попередив їх? Чому Єгова не пильнував чорта, замість Адама й Еви? Старий гебрейський хитрун. Чи можна вірити, що Бог втомився, розчарувався, чи зробив помилку й мусив післати свого Сина рятувати ситуацію? Правдивий Бог вмішується в свій власний спосіб, а не так, як написали примітивні автори Біблії.

Духовники кажуть, що "треба заспокоїти гнів Божий". Чому Бог має бути гнівний? Ми повинні прощати ворогам, навіть їх любити, як хоче християнство. Чому ж Бог не прощає? Колядуємо "Бог предвічний народився". Якщо Бог народився, то його раніш не було й він зовсім не предвічний. Ми не здаємо собі справи з абсурдною колядою. В молитві кажемо: "Хай буде воля твоя"—чи ж Бога треба намовляти? Чи Бог вмішується в наші справи, коли просимо? А може краще сказати, що молитва корисна для нас самих. Але в ніякому разі не жебранина. Научні дослідження руйнують всякі "провидіння", тому забобонним провидінням вірити не можна.

Чому субота "свята"? Бо Єгова відпочивав 7-го дня. Чи ж Богові треба відпочивати? Всюди в християнстві людські міркування про Бога, що є звичайним ідолопоклонством.

Те, що наближає нас до Абсолюту, це якість. Єгова не Бог, а примітивна видумка, Бог—це дійсність і мудрість. Ідоли служать для безпросвітних як об'єкти обоження невідомого. Ідоли в уяві віруючих мають силу творити з нічого в природі, також нищити на ніщо. Хвилююча безконечність творчості є ми самі, коли ми є думкою з Богом.

Дія атомів, з якої складається матерія і сила існували вічно, бо вічний Бог. Він всемогутній, всюди присутній. Коли в це віримо, ми знайшли себе. Ми не жертви життя, не раби, а пани життя. Коли говоримо про мудрість, вказуємо на Вищу Мудрість. Коли ми віримо в Бога, то мусимо вірити в себе, в свою вартість. Жити—це бути свідомим Бога.

Хвилюючі форми життя вимагають якогось опертя, а воно є в Бозі і в вірі. Все майбутнє належить до нас, бо належить Тому, до кого ми належимо. Матеріялісти заперечуючи, що життя є від Бога, заперечують Бога й себе самих. Коли віримо в Бога, то й віра в зміну буде легкою.

Понад природу людина не підійметься, бо природа і є Бог. Як довго ще будемо слухати голосу уявного Єгови, а не природи? В спокої й довірі в Божі закони знайдемо себе. Тисячі років виростала наука, мільйони років буде виростати знання про Бога,

Бог є містерією безконечности, недосяжною для нашого маленького ума. Стремління до Бога є стремлінням до того, що найкраще, найвеличніше, вірою в остаточне значення світу й забезпечення чеснот. Найвища Істота—це ум і сила, щось вищого, на що не маємо слів. Бог не є матеріальний і не можна поклонитися йому в матеріальній формі. Бог є раціональним принципом, який не допускає, щоб світ був хаотичний і нераціональний. Божа сила існує всюди, а прикмети, які даємо Богові, є тільки наші, людські прикмети, які є обмежені і тому ми заповняємо недосяжну містерію байками. Бог є остаточна реальність, яка мусить існувати. Яка ж користь буде з 1000—ліття байок? Воно тільки компромітує нас. Тільки на рівні ума усвідомлюємо Бога, чи ж ум наш—це ум малих дітей? Чому така відсталість в нас? Бо ми не маємо відваги дискутувати проблеми Бога. Бог—джерело життя й енергії, а ми його діти.

7. ІСУС.

Все християнство збудоване навколо палестинського Єгошуї, якого ім"я греки переробили на Ісус. Спасителем зробив його Павло, бо Спасителі були тоді популярні й було їх в різних народів багато. Палестина була в трагічному положенні під римським чоботом і їй був потрібний Спаситель. Але скромний проповідник Єгошуя ніде в історії не записався, хоч були визначні історики в той час. Він обріс легендами простолюддя й рабів і тими легендами живе християнство до сьогодні. Основна легенда, що Бог післав Сина на землю, щоб став чоловіком і дав себе розп"яти за грішників. Легенда про непорочне народження Ісуса не була єдиною, бо непорочно народженими були Будда, Озіріс, Мітра, Кришна, ба навіть філософ Платон і римський імператор Август. Всі вони були або богами, або посередниками між Богом і людьми. Павло в 1—ім Листі до Тимотея 2,5 каже: "Бо існує один Бог і один посередник між Богом і людьми—людина Христос Єгошуя.

Ісус ніколи не відрікався від біблійного мойсеєвого Бога, хоч той був жорстокий. Євангеліст Марко 12,26 тільки підтверджує слова Ісуса про свого Бога "Бог Абрагама, Бог

Ісаака і Бог Якова". Ісус цитує тут Старий Завіт. Навіть саме ім'я Єгошуа походить від Ягве. "Усе передано мені від мого Отця" – каже Ісус, як записав Матей 11.27. Ісус навіть підтверджує всі нісенітничі Старого Завіту, коли каже в Матей 5.27: "Я не руйнувати прийшов, а доповнити". Дивний той біблійний Бог, який посилає дурням на знущання свою дитину. Не міг той Бог знайти простішого способу направити грішників? Ісус думає інакше: "Так як через непослух одного много стало грішними, так і через послух одного много стане гідними" – так пише Павло до Римлян 5.16. "Історичний" Ісус в нашу добу був би чудакком і загадкою.

Ісус помер, але тільки на три дні, за наш гріх, якого ми ніколи не зробили. Ще один парадокс, а їх багато. Ісус сказав: "Я пастир добрий, що душу свою кладе за вівці" – пише Іван 10.11. А який він добрий пастир, то Лука наводить такі його слова: "А тих моїх ворогів, що не хотіли, щоб я царював над ними, приведіть сюди та й повбивайте передо мною" – Лука 19.27. Як бачимо, Ісус був людиною з усіма людськими недостатками. І коли йому сказали, що "он де твоя мати і твої брати чекають на тебе", то Ісус гордо відповів: "Хто моя мати і мої брати? Тільки ті, що в мене вірять".

Слова ті знайдемо в Матей і в Луки. Коли ж віддав життя, щоб спасти людей, то чому просив на хресті: "Отче мій, коли можна, нехай минеться ця чаша" і "Боже, Боже, чому ж ти мене опустив?" – Мат. 27.47. Ісус терпів? Але Бог не терпить, як же позбутись тієї путаниці, коли церква каже, що він був Бог. Чи ж можна розп'яти людину, яка є поведителем смерті?

"Я і Отець – одне" – каже Ісус в Івана 10.30. Але євангелісти говорять про походження Ісуса від Давида і дають генеалогію Йосифа, його батька. Жиди з дня-на-день очікували Месії з роду Давида, але Ісуса не прийняли. Матей, Марко, Лука не говорять про божеське походження Ісуса, а його мати й батько мовчать. В Луки 24.44 Ісус каже: "Має сповнитись усе, що написано про мене в законі Мойсея, у пророків і в псалмах". І знову ж в Івана 5.46: "Бо коли б ви вірували Мойсееві, то повірили б мені, бо ж він писав про мене". А ще таке в Луки 9.30: "І ось два мужі розмовляли з ним, були це Мойсей і Ілія". Як бачимо, Ісус був тісно пов'язаний зі Старим Завітом, з жидівським народом і не має ніякого відношення до нас і до інших народів. А ми фанатики ще й до 1000 – ліття готуємось.

Може дещо й відмінний був Ісус, але сам він не писав і не диктував. Понаписували про нього пізно по його смерті, базуючись на мітичних переказах та різних байках.

Родовий патріотизм Ісуса безсумнівний. Коли ханаанка просила його "поможи мені", він відповів бундючно "Я посланий тільки до загублених овець дому Ізраїля" – Мат. 15.24. І ученикам своїм він радить те саме: "Йдіть до загублених овець дому Ізраїля". Або таке: "Не годиться відняти хліба дітям і кинути щенят" – Мат. 15.26. Щенятами він називав

не ізраїльтян, або не гебреїв. Все те можна знайти в Матея, тільки Павло взяв міжнародний курс, бо був служавим римським громадянином із багатого роду. Ісус ніколи не виступав проти ерусалимської синагоги, тільки проти її приниження.

Різноманітність націй корисна для прогресу, але до такого світогляду не доріс вузько-провінційний Ісус. Тим більше дивно, що ми молимося до нього. Він навіть святкував "Пасху" з учениками, а пасха—це вихід жидів із Єгипту. Лука 1. 32—33 теж не має сумніву відносно вузької національної приналежності Ісуса, коли записує слова Гавриїла до Марії: "І дасть йому Господь Бог престіл Давида, вітця його, й царюватиме над домом Якова навіки". Це те, що найбільше обурювало жидівську провідну верству, бо непомітний Ісус претендував на "царя юдейського".

Для підтвердження авторитетності постаті Ісуса, Лука записав слова самого Єгови 9.35: "І роздався голос із хмар: Це є Син мій улюблений, його слухайте". Сумніву тут бути не може.

Ісус зовсім не був скромний, коли заявляв: "Поки я в світі, є світло світові"—як пише Іван 9.5. Як може бути світлом той, хто голосить рабство й покору? Або таке: "Ви з низів, а я з висоти. Ви з цього світу, а я не з цього світу"—як пише Іван 8.23. І взагалі Іван більш фанатичний від інших євангелістів.

Чи ж Ісус із цього світу, коли радить: "Не журіться про завтра що їсти, одягатись і живіть як птахи. Він навіть учив: "Будьте як малі діти". І куди веде цього роду життя? Ісус бундючно заявляв: "Не перейде рід цей, поки все це станеться"—Мат. 13.30., цебто Судний День. Тут його фантазія зайшла, як бачимо, задалеко. А може тільки хотів застрашити слухачів. Ісус теж сам собі противорічив, коли казав: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять". Але сам не прощав, а лаяв.

"Не протився злу" сказав, але сам противився, коли виганяв купчиків із храму. Ось ще такі його слова: "Той, що чув мої слова й вірить у того, що мене післав, має життя вічне". Іван в 1-му Листі 5.12 до всіх сказав подібне: "Той, що не має Сина Божого, не має життя". Але живуть мільярди на землі, які його не знають і мають життя і вчаться жити й вірити по-своєму.

Християнство каже, що Ісус посередник між Богом і людьми. Така нерівна й дивачна людина, як Ісус, не може бути посередником. Бо навіть науковці, які шукають, є посередниками і кожна людина сама собі є посередником. Я грішив, але Христос за мене терпів. Шю недоречну історію про відпущення гріхів видумав Павло, який Христа ніколи не бачив. А нам сьогодні кажуть, щоб спастись треба їсти тіло Христо-ве й пити його кров.

Ісус—одна недоречність. І взагалі приватне спасіння, як втеча від життя, є злочином. Спасаймося посвятою для інших, для батьківщини, для правди і прогресу. Христос спа-

сав не тих, людей, що треба, а непотребів і самолюбів, що втікають від усього. Їх нема потреби спасати, а людей вартісних і творчих. Ісус учив: "Залиши усе, батька, матір, жінку, дітей і йди за мною." "І це має бути спасіння.

Ісус робив чуда, але чомусь нічого про те не говорено, коли його розпинали. Чуда описали євангелисти значно пізніше, коли вже його не було. Дивні були ті чуда "Спасителя". Замінити воду в вино, щоб похмелитись, проклясти фігове дерево, або послати демонів у свиней, тільки усмішку викликає. Пригадується з історії чудо перського короля Ксеркса, коли він ішов на наших скитів.

Він наказав вибатожити море, бо було збурене й море затихло. Подібно Ісус погрозив вітрові і сказав до моря: "Мовчи, перестань!" і вітер втих і стала тиша" – Мар.4.39.

Виганяти демонів і чортів було спеціальністю Ісуса. Але і його спокушував чорт. Марко 1.34 розказує: "І бісів многих виганяв та не дозволяв бісам говорити, що його знають". Той же Марко каже 3.11: "І духи нечисті, як тільки побачили його, падали перед ним і кричали: Ти Син Божий!" Але й чорти пробували спокушувати Христа, як каже Матей.

Чорт навіть узяв Христа й переніс на вершок гори, де й підмовляв його.

Звучить як байка для дітей. Подібні чуда творили й інші боги давнини, бо письменники мусили на когось орієнтуватись і відповідно підмальовувати.

Абсурдна доктрина відпущення гріхів кров'ю замордованого Христа сьогодні розвівається. Ісус пожертвував себе для себе й це називається "спасіння". Люди, які б вони не були, надто слабкі, щоб убити Бога, бо згідно з християнською теологією він був Богом, Сином і Духом Святим заодно. Цікава арифметична комбінація: $3=1$, а $1=3$. Чи Христос не знав, які злочини будуть зроблені в його імені?

Злочинність християнського світу не була зменшена ніколи. І ніхто не візьме гріхи наші на себе, якщо не поправимось самі.

Раби доктрини про спасіння руйнують себе, замість спасати себе самих. А спасати себе – означає будувати і зберігати чесний характер. Після короткого розп'яття Христос воскрес. Але воскрес теж Мардук і Мітра, Адоніс, Таммуз, Озіріс і інші боги давнього світу.

Явився Христос по смерті Магдалині, що з неї вигнав 7 злих духів. Чому ж не явився ворогам своїм, яких мав намір спасати? Він же вчив: "Люби твоїх ворогів".

Інтелект повинен бути спасителем світу, а не наївні байки і втеча від світу і його проблем. Інтелект промочує дорогу до кращого життя і є даром Вищої Мудрости. В Євангелії Мар.16.19 написано, що Христос вознісся на небо й сів праворуч Бога, але де те небо й той престіл, місце невідоме. Ніхто теж не бачив, як Христос підносився до неба, хоч малярі малюють це на різні способи. Вартісна людина не проголосить себе "Сином Божим", бо ми всі є синами Божими, не обіцятиме спасіння, бо спасатись повинен

кожний з нас. Чи переживав він муки? Бог мук не переживає. Порівняймо, які муки переживав НАЛИВАЙКО, якого посадили на розпеченого залізного коня, а на голову наложили колючу корону. Врешті ревні християни "з любови" відрубали йому руки, ноги й голову. Згадати теж треба безчисленні жертви більшовицького терору по тюрмах і концтаборах.

Ісус з'явився тільки в маленькій Палестині й поза Палестину крока не зробив, ані навіть не згадав про інші краї й народи. Довгі століття рабства, злочину й релігійного фанатизму до нього не відносяться. Яка кому користь із його чудес і засвітнього вчення, коли навіть Палестина на довгі віки стала колонією загарбницьких потуг.

Трагедії, які переживав після нього цілий світ, не мали до нього ніякого відношення, бо не показав він дорогу до правильного життя. Людське його не цікавило й він сказав до ученика, Мар. 8.33: "Геть від мене, сатано! Бо не думаєш про те, що Боже, а що людське!" А Боже в нього не було Божим, а думками лунатика.

У нас, загублених овечок стада Христового, глибокий культ Ісуса, Марії, Миколая та інших, а де наші учителі й герої нашої історії? Жиди рятували свою батьківщину видуманим "спасителем" і голосили його всюди, а ми чванимося тим, що Андрій був на київських горах. Ми вмираємо, бо Адам згрішив, навіть з гріхом Адама вмираємо, якщо не віримо в Христа.

Людина сама себе спасти не може, мусить вірити і просити Христа. Константин із політичних мотивів у 325 році в Нікеї проголосив Ісуса Богом, бо велась палка суперечка. І християнські духовники ще й сьогодні з чашею з руках голосять: "У страху Божім і з вірою приступайте!" Ісус заповідав скорий кінець, тимчасом у змаганнях і боротьбі стелиться дорога в безконечне майбутнє. Т. Шевченко мудро сказав: "Наробив ти Христе, лиха!".

8. НЕБО І ПЕКЛО

Поняття надприродного постало в дуже давні часи, бо людина була надто примітивна, щоб розуміти дійсність і природу. Адже ще й сьогодні є мільйони, які вірять у надприродне, а земне в них тільки тимчасове. І те "надприродне" панувало над світом страхом, терором і пеклом. Надприродне живе ніби десь у іншому світі, де є небо, рай і пекло. Але де той інший світ і що в ньому роблять, ніхто не знає.

Церква збудувала рогачки до неба, які тільки за оплатою можна пройти, але куди, то невідомо.

Тисячі років предки наші родились і вмирали, куди ж вони пішли? У наших предків був "Нав", теж мітична територія. Як обіцяє Матей 3.2 словами Івана Хрестителя: "Покайся, бо наближається Царство Небесне"! Оце уявне Царство Небесне манить кожного вірного християнина. А Ісус у Марка 10.21 навіть пропонує: "Іди, продай, що маєш і роздай убо-

гим і матимеш скарби на небі". Але навіть найвірніші християни цього не роблять. Думаючи про біблійне Царство Небесне постає питання: Чи біблійний Єгова кращий у іншому світі, як його показали в Біблії?

Ключ до неба в руках церкви, монахів і святих. Але всі вони безнадійними обіцянками руйнують надію на краще життя, бо Царство Небесне — тільки солодкі слова. Лихо потрібне в житті, бо без нього ми не бачили б того, що добре. А в раю лиха не буде, щось подібне, як обіцянка більшовицького раю. Як же ж тоді будемо вдосконалюватись? А бути праведними автоматами не дуже цікаво. Всі люди роблять помилки й на те ми одержали розум, щоб помилки виправляти. А людей з розумом до раю не пустять, бо "блаженні убогі духом".

Як зрозуміти, що все-знаючий Єгова наперед знає, що ми робимо і що зробимо, але все одно робить нас відповідальними й готує для нас пекло, або чистилище, коли наші поступки не такі вже великі.

Ісус дуже поспішився, коли сказав: "Деякі тут між приривними не зазнають смерти, поки не побачуть Царства Божого". Це записав Лука 9.27. І в цього ж Луки 23.43 знаходимо слова, які Ісус сказав на хресті до злочинця: "Ти будеш сьогодні зі мною в раї". А людство ось уже 19 віків чекає і де він той рай і те Царство Небесне? На такі слова наші духовники нічого не кажуть, тільки солодко усміхаються.

Від найдавніших часів існуючі релігії зосереджувались на небі, незнаному й уявному. Сьогодні небо навколо нас, тільки почнім жити правильним життям, не уявним.

В свою епоху Ісус говорив! "Верблюдові легше пройти через вушко голки, ніж багатому потрапити до Царства Небесного". Так записав Матей 19.24.. Духовенство збудувало залізні ворота до неба і збирає оплати від подорожних. Багачі туди пхаються, але маєтку ніхто й не думає роздавати. Учасники Хрестових Походів одержували від церкви за участь відпущення гріхів, а по смерті—небо. Тому й охочих було багато.

Але поглиблена наука сьогодні, без втручання церкви, найбільшими телескопами ніде не знаходить того зачарованого неба, або Царства Небесного. Все ж такі церква при помочі "святих" вдержує зв'язок із небом, бо без нього вона не могла б існувати. Хочеться запитати, що це за "святі", які сидять собі вигідно в небі й дивляться на музи тих, що в пеклі?

В Старім Завіті нема нічого про небо й пекло. Отже Новий Завіт гірший від Старого, бо в Старім пімстві Єгови тільки до гробу. Ідея вічної кари належить Новому Завітові. Небо й пекло було дуже зручним методом для контролю людської поведінки і для збереження вірності церкві. Був час, коли людина очікувала помочі тільки з неба, а чорт сидів у кожному темнім куточку. Солодкі були обіцянки позагробного життя, такі ж солодкі й сьогодні для засліплених християн.

Біблійний Ягве робить собі експеримент з людини, держачи її поміж двома візіями – неба й пекла. Від самих початків християнство принесло песимізм, втечу від життя й надію на Царство Небесне. Бути залюбленим у свою душу є безнадійним оп'янінням, бо душі, як окремої одиниці в тілі, нема. Наука її не знайшла.

Найогиднішою і найреакційнішою проблемою християнської теології є пекло, або вічний вогонь. Цього кошмару не може християнство позбутися, бо це одна з основних догм християнства. Ніякого пекла внизу, а неба вгорі наука не знайшла, все це тільки забобонна фантазія. Що за демон залюднив світ мільйонами людей, а потім, як сміття, вимів їх до пекла? Прелюдом такої жахливої події був біблійний потоп.

Бог карає пеклом не щоб реформувати, а тільки карати вічно. А де ж голошена християнська любов? Заставити терпіти невинну людину за те, що не мала віри в християнство, є злочином. І що варті слова Луки 6.36: "Будь милосердний, як твій Отець є милосердний".

Релігія повинна бути тісно пов'язана з реальним щоденним життям, тоді вона може бути корисна. Роблячи релігію надприродною, держить її подалі від життя і його проблем. Християнство вчить; Не любіть земне, а думайте про небесне. Матей каже 6.19: "Не збирайте собі скарбів на землі".

Християнство журиться про спасіння, яке є тільки уявним. Про це не думав Конфуцій, ані Будда, вони журились за земне, здорове, творче. Я повинен найперше знати, що робити на землі.

Шукати нам треба розв'язки життя там, де живемо, а не в засвітніх територіях, як небо і рай, бо тоді земне губиться. Ми губимо Україну, співаючи "Господи помилуй". Чи не краще жити повнотою земного життя з вірою в Вищу Реальність, або Бога, як керівну силу в житті. Будувати рай на землі є наше завдання. В шляхетному гуманізмі нема такого поняття, як вічна кара.

Ісус каже в Матея 18.3: "Коли не будете як діти, не ввійдете до Царства Небесного". 1000-ліття християнства є дитячим розумом і тим, що готують 1000-ліття, стелиться дорога до Царства Небесного, тобто нікуди. Для нас ще в 16 в. Гарасим Смотрицький написав "Ключ Царства Небесного". Та про поневолену батьківщину і про майбутнє українського народу нічого не говориться. Бо "дітям" батьківщини не треба.

Геніяльні люди, науковці, філософи, творці й борці будуть у пеклі, бо в них розум зовсім не дитячий. Вони не "убогі духом", як хотів Ісус. В земній дійсності, яка дала нам життя, ми вчимось усе більше й хочемо досягнень зараз, а не порожніх обіцянок на посмертя. Християнські духовники не мають права застрашувати людей на дорозі в вічність, не мають теж права зводити на манівці облудними візіями. Християнство знецінює життя, обіцяючи невідоме посмертя. Ми ж хочемо жити сьогодні, бо на те нам дане наше

дорогоцінне життя. Наша батьківщина є нашим Царством Небесним і вся планета, де живемо. Чому не будувати його довкола нас? Воскресіння теж річ немислима.

Атоми нашого тіла можуть формувати нове життя, але не ту саму ідентичність, яка виросла в обставинах інших і особливих. Ті, що перешкоджають людству правильно жити і згідно з законами Божими—для них оте зачароване "небо". Як довго існує терор забобону, так довго не буде дійсної свободи і щасливого життя на землі.

Якщо існує "небо", то не буде там дискусії, а що варте життя без дискусії, без виміни думок? 7 мільйонів нашого народу в Україні згинуло з голоду, небо було глухе. Ті, що заворожені обіцянками Царства Небесного, не знають і сьогодні, що їх ошукують. Тому й готуються до 1000-ліття обману. Але все минає і "небесний трон" порожніє, бо Бог є всюди і його трон—весь космос.

Людство ніколи не позбудеться реального світу, в якому живе, в користь незнаного. Християнська надприродність є мумією примітивних часів. Земне життя є нашим призначенням і раю нам треба на землі, бо "небесний рай"—це уява людських умів. Небо довкола нас, але в Біблії ангели по драбині підіймалися до неба. Ми живемо в небі, але не бачимо його, заворожені кадилом і кропилом. Проповідь про небо й пекло—пусті теревені понижуючі людську гідність. Ось що каже євангелист Матей! "Багато прийде від сходу і заходу сонця й засядуть із Абрагамом, Ісааком, Яковом у Царстві Небеснім". Засідаймо кругом столу, поговорім, подумаймо, як змінити наш стиль життя, заворожений Біблією, але без Абрагама, Ісаака, залишимо їх жидівській історії.

Віра в Біблію те саме, що віра в дервішівські закляття й ворожбу, дає згубний фаталізм, сліпий забобон і страх перед надприродним, яке не існує, бо весь світ природний і ми живемо в небі сьогодні. Вчимося його розбудувати згідно з правдивими законами Божими.

9. МОРАЛЬ

Мораль є правилами нашої поведінки. Творець світу дав нам розум, а разом із розумом прокинулася совість, яка бачить що добре, а що зле. Разом із ростом цивілізації збагачувалася мораль і оформлювалася законами людської поведінки.

Усі людські суспільства керуються мораллю, без якої життя неможливе. Але забобонне й мітичне християнство створило власну мораль, неземну й утопічну, яка звихнула людей і навчила їх брехливості, бо ж її реалізувати немислимо. Самогубців аскетів проголосили "святими", але роблена святість чи побожність не рятує від дикунства і злочинності, її теж не ліквідує.

Досвід 19 віків показав, що те, що є забобоном, назавжди залишиться забобоном і позажиттєвим маренням. Людина є твором Божим і не родиться грішною. Адам і Ева їли

заборонене яблуко й пізнали, що добре і зле, а ми за це відповідаємо. Яке ж було б життя, якби ми не знали, що добре, а що зле? Легенда така ж недоречна, як і все християнство й не походить вона з Палестини, бо значно раніш була вже в Індії легенда про Аленда і Геву. Знання чесноти і гріха не є привілеєм християнства, а загально-людський привілей. А грішник повинен себе рятувати тим, що йому Бог дав, цебто розумом, а не християнськими догмами, кайданами старого примітивного світу.

Хто не відчуває присутності Божої, того мораль буде неловима. А християнська мораль блищить тільки у проповіді з казальниці, але в житті їй немає місця. Впродовж усієї історії гомонять патетичні проповіді про любов, але рівночасно чути вереск "святої" Інквізиції "з любови". В Матея 5.44 написано: "Любіть ворогів ваших". Церква не дуже любила ворогів своїх, бо їх переслідувала, а ми маємо любити ворогів наших, які не допускають до незалежності української держави. В Матея 22.39 написано: "Любити ближнього твого, як сам себе". Але наш розум питається, яку вартість має любов ближнього, бо ж любити всіх людей є божевіллям. Також любити "себе самого" є збоченням.

Новітня людина вчиться респектувати інших, а не любити, як хоче християнство. Слово "любов" дуже спотворене, особливо в християнстві. Це слово, так як і "єдність" дуже зрадливе. Сліпа є емоційна любов, без розуму вона є заблудом. Данте в "Божественній Комедії" пише: "Любов ворухить сонце і зорі". Але скільки шкоди і трагедії може принести любов, про те він не пише.

Патетичні проповіді про любов, а на ділі рабство, навіть тортури й переслідування в минулому. Очевидно, сьогодні світ прогресував далеко вперед дорогою розуму й на переслідування християнство вже не може собі дозволити. Ось яка християнська любов: "Коли хто прийде до мене й не зненавидить батька свого, матір, жінку, дітей, брата й сестру, ще й душу свою, не може бути учеником моїм" — так сказав Ісус, а записав Лука 14.26. Слова ці не вимагають пояснення.

Любов усіх веде до любови нікого, багато кращі людські права сьогодні. В Івана 2.4 є ще й такі слова Ісуса до своєї матері: "Що мені й тобі, жінко? Що не прийшов мій час". Чи ж годиться Ісусові свою маму погірдливо називати "жінко"?

Вірні християни не читають Євангелії, а як читають, не помічають того, що там написано. Павло до Римлян 12.14 пише: "Благословіть тих, що вас переслідують". Отже ми повинні благословляти більшовиків, бо вони нас переслідують і нищать. Матей 7.1 пише: "не судіть, щоб Вас не суджено". Те саме пише Лука. Але чи ж можливо є жити без оцінки, чи осуду того, що бачимо й переживаємо? Як же тоді знайти напрям у житті? "Не протився злу" — пише Матей 5.39. Очевидно, не євангелисти навчають, а тільки повторяють слова Ісуса. Яка ж ціна людині, що не противиться лиху—

ві? Ісус не знав життя і поведився як лунатик, а ми маємо його наслідувати. Та й сам він бив мотуззям лиходіїв перед храмом, отже протівився злу.

Матей записав ще такі слова Ісуса 5.39: "Як тебе хто вдарить у праве лице, настав і друге". Цікаво було б побачити таку рідкісну людину, яка наставила б ліве лице, як її вдарили в праве.

Петро йде вслід Ісуса 3.9: "Не відповідайте злом на зло, чи лайкою за лайку, але навпаки, благословіть". Цікаво порівняти, що думали інші мудреці і проповідники часів Ісуса. Конфуцій казав: "Відплати образу справедливістю, а чемність чемністю". Сенека радив! "Не роби другому, що ти не хотів би, щоб тобі робили". Знову ж Арістотель казав: "Наша поведінка повинна бути така, як ми хотіли б, щоб другі з нами так поводитись". Але Ісусові було далеко до такої мудрости.

Нас учать у церкві любити ворогів і молитись за тих, що нас переслідують. В євангелиста Луки 6.29 Ісус каже: "Хто вдарить тебе в лице, поверни до нього й друге, а хто бере від тебе свиту, не борони йому й сорочки". Ось Лука те саме пише, що й Матей. І Павло до Тимотея 1.20 пише в тім самім дусі: "Коли твій ворог голодний, накорми його". Голодна Москва кормиться Україною, не питаючись дозволу.

В якій же протилежності звучать такі слова Ісуса в Маттея 10.34: "Не прийшов я принести мир, а меч", але пои говорять тільки про мир. В Луки 22.36 Ісус радить ще краще: "Нехай продасть свою одіж і купить меча". Але в Маттея 26.52 зовсім протилежне: "Всі, що беруться за меча, від меча гинуть". Ось і розбери, читачу, євангельську правду. Але в хаотичного Ісуса все можливе.

Християнство буде чудову візію заповіддю Мойсея "не вбивай". Тому й послав Єгова жидів до Канаану вбивати всіх кого попало, тому й хрестоносці заливали кров"ю вбитих цілі країни, тому й "Свята" Інквізиція винищувала альбігензів і вальдензів у Франції, тому й існувала 30-літня війна в Німеччині. Конфуцій кращий, бо радить: "Люби твого друга й будь справедливий до ворога, без мстивости". Або таке: "Нагороджувати зло добром? Ні, добро добром, а зло справедливістю".

Павло до Филип"ян 4.6 пише: "Не журіться нічим, але в усьому молитвою і просьбою звертайтеся до Бога". Але сама молитва без журби порожня. Неморально є вдумувати всякі чесноти фальшиві і як бачимо, їх у християнстві багато. Життя вимагає журби, щоб здобути необхідне, а подяка за добуте кріпить на душі.

Не журитись, а тільки жєбрати, тоді це звичайна християнська анемія. Ми не зробимо світ кращим, заохочуючи людей бути "убогими духом" жєбраками. Таких Богів не потрібно. Ось ще дві речі, які Ісус радить для спасіння, а які належать до лунатичної моральности, ніколи не практиковані. В Маттея 5.29: "А як твое око спокушує тебе, вирви

його й викинь геть". А в Луки 18.22: "Все, що маєш, продай та й роздай убогим". Найкраще спасіння наші діла, а вони мусять бути розумні, практичні й корисні для індивіда і для суспільства. І все, що робимо, треба робити з почуттям присутності Божої, а не з забобою. Бога треба завжди подивляти, але покладатись на себе самих.

Християнство роззброює нас із тих сил, якими обдарував нас Бог. Лука 12.27 записав такі слова: "Погляньте на лілєї, як вони ростуть, не працюють і не прядуть". Або таке 12.29: "Не шукайте, що вам їсти, або що пити й не журіться". Те саме можна знайти і в Матея 6.25. Отже не журімося про завтра, бо воно автоматично само дається, але биймо поклони і просім ласки. А крім того продаймо все, що маємо й відречімося сім'ї. І це називається в християнстві жити повнотою життя, щоб заслужити собі на ласку Божу. Чи те все будуть пригадувати нам наші засліплені 1000-літники?

Мандрівний пустельник Ісус не міг мати кращої філософії життя й віри, але нам його наслідувати—це летіти в пропасть, якщо готувати 1000-ліття християнства в Україні. Іван в 1-му Листі до Всіх 2.15 пише в тому самому дусі: "Не любіть світу, ані речей у світі".

Якщо хтось любить світ, не має любови до Батька. Але правдива віра каже, що любити світ—це любити Бога, бо він Творець, або Датель Буття. В Луки 5.3 читач знайде: "Блаженні вбогі, бо ваше Царство Боже". Але Матей пише протилежне 13.12: "Кожному, що має, дасться та прибавиться, а в того, хто не має, забереться й те, що має". От і путанина, в якій християнин робиться брехуном і фарисеєм.

Особливе приниження жінки знане в християнстві. І хоч культ непорочности "святий", бо Марія, яка мала п'ятеро дітей, вродила Ісуса "непорочно", але при шлюбі піп завжди заявляє: "Жінка має боятися чоловіка". Християнство вважає, що жінка винувата за гріх первородний і результатом того гріха є смерть, як думає Павло, пишучи до Римлян. І якраз Павло причинився найбільше до приниження жінки, може тому, що мав спотворений зовнішній вигляд. Також Ісус відносився з погордою до своєї мами й називав її "жінко".

У Павла є такі вислови: "Я не терплю, щоб жінка вчила чи приймала авторитет над чоловіком, замість мовчати"—це в Листі до Тимотея 1.2.12. В цьому ж листі 2.9: "Жінки хай не вбираються в модерну одіжку, безсоромно і тверезо, з розбудованим волоссям, чи перлами, чи дорогими прикрасами". І ще таке 1.2.11: "Хай жінки вчать мовчки, з повним підкоренням, Петро тільки підтверджує слова Павла 3.1: Жінки підчиняйтесь вашим власним чоловікам". В новітніх часах жінка визволилась із ярма приниження, але в часах першого християнства, знана християнська фігура Плотин, стидався власного тіла. Також переслідування жінок—чарівниць у Середньовіччі не забудеться ніколи. Відсутність здорової моралі є нашою трагедією. Творча мораль формує творчих одиниць і творчий нарід, відпорний

на всі удари. Християнська побожність дуже шкідлива, бо руйнує здорову моральну силу, яка наснажує свідомість.

Побожність і злочин часто живуть разом, а найчастіше побожність і брехня. Християнська побожність є спадщиною отруйливого забобону, але правдива релігійність є творчою. І в реальному житті штучна християнська моральність не є тією моральністю, яка контролює суспільство, а тільки традиційною декорацією.

Почуття гріха не повинно бути пістряком, його можна самому вилікувати, коли є відвага й охота. Але коли додержуватись того, що писав Павло до Коринтян 4.5: "Не суди нікого перед тим, поки Господь прийде", то це безнадійне очікування ходячого фанатика.

Майже 19 століть фальшивої моралі, непрактичної, думачної, яка з життям зовсім розходиться, залишають сумні сліди. Люди грішать, але церква ще більше грішить своїм обманом. Римляни мали закон, який став прикладом майбутнього. Але Павло писав до Галатів 3.11: "Ніхто не є оправданий законом в обличчі Бога". Нема теж надії, що з християнської моралі виросте щось творче й нове. Отже залишається для нас 1000-ліття заблуду й отруї. В хаосі твориться віра в непоправність людського характеру і є це заслуга християнства. На щастя наука розробила педагогіку і психологію, як базу формування людського характеру. Як же недоречно пише Павло до Римлян 2.1: "Коли ти судиш, то засуджуєш себе сомого".

Ділити людей на праведників і грішників не вірно, бо помилки роблять усі, а злочинців віддають під суд. А вже зовсім недоречні слова Ісуса: "Коли око твоє грішить тебе, то виколи його", записане в Матея. Людина має розум на думання, не очі.

Чи належиться людині нагорода за те, що вірить без доказів, або проти доказів? Виходить, біблійний Бог боявся знання, як і церква сьогодні. Все мусить відбуватись мовчки, без розуму, без дискусії. Недаром Павло до Коринтян 3.19 писав: "Мудрість цього світу є недоречністю в Бога". Матей 5.3 записав слова Ісуса: "Блаженні вбогі духом, бо їх є Царство Небесне". Отже не треба ні розуму, ні мислення, бо це все недоречно в Бога. Значить людська цивілізація і знання непотрібні, отже людство є на фальшивій дорозі, бо Бог хоче "убогих духом".

Як же ж ми, українці, збудуємо своє майбутнє, свою державу, як будемо "убогі духом? Пощо нам своя держава, коли перед нами Царство Небесне? Особливо, коли не будемо противитись тим, що над нами панують, сьогодні московській владі. Бо Павло до Римлян писав недвозначно: "Ті, що противляться владі, противляться волі Божій. А ті, що не повинуються волі Божій, підуть в огонь вічний!" В Матея 25.41 стоять горючі слова: "Ідіть від мене прокляті в огонь вічний".

Християнська мораль засвітна, безвартісна, бо загальний напрям моралі є досконалість. В моралі вирішальну правду

в найвищу чесноту можна досягнути тільки плачучи ум. Все, що шкодить умові, шкодить моралі. Чеснота є сама собі нагородою. Християнській моралі ніхто не додержується, бо якби додержувались, то їх називали б божевільними. Моральні вартості будує суспільство, а біблійний Декалог (закони) теж склали люди.

В суспільному житті необхідні правила поведінки, де розумові помагає досвід. Без творчої і здорової моральності життя є блуканням. Тому моральний прогрес через християнське лицемірство й недоречність незвичайно спізнений. Тому й так багато в нас фанатичних і засліплених ювілейників 1000-ліття християнства.

10. ХТО МИ ТАКІ.

Погляньмо на себе самих і на наші можливості перед тим, заки подумаємо про нашу віру. Ми не можемо піднятися вище природи, бо ми є діти природи. Не йдім до церкви, тієї ідолопоклонної яскині, а в природу, бо вона дала нам життя, в ній Царство Боже і всі тайни життя. Чи наша завчена молитва і стогін "помилуй" нас спасе? Якого ж спасіння хочемо? Бути розумною й визволеною від забобону людиною й відчувати на кожному кроці присутність Божу й бачити в природі Бога Творця, або Дателя Буття. Інертна маса парафіян, несвідома живого духа і творчого життя, не всилі бачити світла правди і правдивої святости.

Спасати себе при допомозі уявних ідолів, це топтати природні вартості.

Чистилище, суд, небо, пекло, все те байки для запаморочених забобонам і витріпаною традицією. Весь авторитет походить від нас самих, бо Бог дав нам свідомість і свободну волю, щоб ми шукали правди й дороги до Бога. Тому найперше запитаймось: ХТО МИ ТАКІ?

Шевченко правильно пише, що наші раби "заснули, як свиня в калюжі". Тут годиться додати, що прокинувшись, ті самі раби готуються до 1000-ліття християнства. Догматизм є характеристикою незрілості. Наш нарід не сліпий, але засліплений і незрілий. Бо все, що діється, викликає автоматичні слова "така воля Божа", не хочючи розуміти, що не все є волею Божою, а волею нашою. Бог щедро дає нам повну свободу, тільки християнство держить нас у кайданах рабства духового.

Раб стоїть у церкві, і не тільки в церкві, як бездушна статуя. Ми не бідні розумом, уявою, почуттями, але в церковній атмосфері все те спить. І як же солодко спиться під запахом кадила і блиманням свічок.

Ті, що заснули в християнській ілюзії, думають, що найкраще є сліпо вірити й нічим не журитись, бо коли вірять мільйони, то пощо турбуватись і шукати собі неприемностей. Вони не хочуть знати, що куди краще є бути чесним, бо це збагачує людську гідність і особисте щастя. Ми ж бо самі собою керуємо, а не Надприродна Істота. Коли ми самотні,

звертаємось до Бога, бо ми завжди в його святині, але ініціатива завжди наша. Не Бог за нами шукає, а ми за Богом. Його й шукати не треба, але бути свідомим його присутності. "Хліб наш насущний дай нам днесь"—це не любов Бога, а шукання особистої користі.

Ті, що дримають у християнському забобоні, не знають, хто вони такі. Бо в "Діях Апостолів" написано: "Ви діти пророків і того договору, який Бог зробив із нашими батьками". Вони, діти України, живуть в атмосфері давнього Ізраїля, навіть того не знаючи.

Польща — "Христос народів", як сказав Міцкевич, Росія — "Богоносець", як сказав Достоевський, з'їдали Україну, як голодні вовки, а ми самі себе з'їдаємо, ось хоч би "тисячоліттям християнства", чи блуканням по пустелях Ізраїля.

Давні релігії уступають дуже повільно, хоч науковці й філософи досліджують потребу новітніх часів. Християнство розбилося на багато сект і сектантам справляє приємність суперечка. Але нікому не прийде на думку позбутись християнства і стати на нову дорогу, як того хоче життя. Не католиком, православним, баптистом чи іншим треба бути, а людиною і зрозуміти, що дав нам Паргород, Рим, чи інші центри, від яких Україна завжди була залежна. А наше провідне духовенство завжди було на службі чужих сил і авторитетів

Такою дорогою поширилась унія, яка ще більше розорала суцільність народу й забрала його сили на догматичну боротьбу, яка нічого ніколи не дала, тільки повну порожнечу. Запитаймось, яка інтелігенція творилась кругом церковщини, хто мав доступ до церковних шкіл і що ті школи взагалі давали для збагачення інтелекту учнів, тоді побачимо, хто ми такі. Скільки гроша викинено на будову церков і монастирів, які для освіти, науки й рідної культури, крім церковної пустомельщини, нічого не дали, бо й мова була не рідна а така ж незрозуміла, як і сама церква.

Сьогодні гляньмо довкола себе, чи тільки ті люди вартісні, які до церкви ходять? І кожний з нас, навіть якщо він до церкви ходить, опирається на те, що він сам думає, бо того вимагає щоденне життя. Церква старається вмішуватись у громадські справи, щоб зберегти свій авторитет, але авторитет Біблії відійшов на задній плян.

Обрядові церковні практики тільки притуплюють живий і творчий інтелект, а християни вважають себе абстрактними християнами без вчення Христового. Константин, який закріпив християнство в Візантії, замордував свою жінку й дитину, а наш Володимир не був кращий. Володимир "святий" убив князя Рогволода, його жінку й синів, щоб здобути Рогніду. Також убив брата Ярополка в союзі з варягами, мав гарем свій і гарем для війська по більших містах України. А ширив він християнство зовсім не по-християнському, а батоном і мечем. Ми чванимось, що в Києві було 500 церков. А що вони нам дали? Наше духовенство по-рабському відносилося до Риму й Візантії і не сприяло самотності

України. Таке ж відношення було до влади в Москві й Варшаві, бо "всяка влада від Бога".

Рим завжди "з любови" піддержував Варшаву в напрямі окупації України, а Москва пхалась в Україну з мечем і хрестом "третього Риму". Не даром Лермонтов писав! "Пращай немітая Рассея, страна рабов, страна господ". Не тільки в Росії і в Польщі, але всюди християнство злигалось із царями.

Наше духовенство прокляло Мазепу, хоч він фінансував монастирі в Палестині. А Вишенський з Афону ляв українську народню мову і звичаї й називав їх "диявольськими". А зараз безнадійна й рабська жебрана в Ватикані за патріярхатом. А в Америці монахи дітям у школі кажуть: "Бозя по-українському не розуміє". Так помагає нам християнство в визвольній справі, бо "раби повинуйтесь своїм панам".

Християнство виховує своєю засвітньою мораллю неймовірних гіпокритів і пристосуванців із подвійним говоренням. Не існує ні одна християнська нація, яка мала б довір'я до другої. Натомість часті війни й суперечки. Коли виростили оформлені нації на Заході, пересічний українець, коли його запитали, хто він такий, відповідав: "Я православний", або "Я католик". Песимізм "гріха первородного" руйнує людину й робить її яничаром християнської догми, без волі, без пошани до гідності людської. 7 мільйонів українців вмерло з голоду за повелінням тирана Сталіна, чи хто боронився? Де подівся героїчний дух наших скитів, антів і запорожців? Просити біблійного Єгову, Ісуса, чи т. зв. Покрову о поміч є наївністю. "Не складай собі скарбів на землі" — крикали як ворони попи. Але найбільші скарби — це розум, освіта, суспільна свідомість і гідність людська, визволена від всякого віджилого забобону.

Єдиний світ не руйнує авторитету Бога, а його поглиблює і звільняє від стрху.

Людина відроджується, коли позбудеться страху й забобону. Адам не послухав Бога? Всі християни не слухають Бога, бо Адам, як і всі ми, хотів знати. Знання — велика сила в житті й життя без знання не є життям, а тільки животінням. Ціна людині в його свідомості й почуваннях. Різниця в інтелекті — це різниця в продуктивності, але "блаженні убогі духом", бо їм не потрібний інтелект.

Людський інтелект домагається правди, щирости, краси, участі і все те за законом Божим. Чи ж не варто би віддати неділю, щоб познайомитись з іншими релігіями, а тоді побачимо вартість християнства й потребу кращої віри. Бо наш ум завжди вимагає якогось вияснення містерії буття й нашого існування. Збуджена людина старается пізнати світ, починаючи від себе самого, щоб відповісти на питання: Хто я такий?

Не дивлячись на Біблію й на церкву, ми до деякої міри все-таки цивілізувались. Але незнання й забобон залишили нас далеко позаду прогресу. Забобон не допускав інтелектуального світла. Серед тисячолітників є такі завзяті,

які кажуть, що християнство навчило нас культури, але не кажуть якої. Все минає і звільна виростають людські права, які жодне християнство чи комунізм не зуміють здавити, бо такий закон природи. Людина більша від усіх кошмарів, забобонів і привидів.

Наші можливості мають дуже глибокі джелела, з яких покищо ледве користуємо. Але прийде час і на те. Одне доказав наш нарід, що він незнищимий. Не буде наш патріотизм пустою фразою, коли перестанемо віджилою догмою вбивати батьківщину.

Якби світ послухав попів, ми всі були б сьогодні ідіотами. Але сьогодні вже багато розумних і незалежних людей. Спокійно будемо вмирати із свідомістю, що ми не були гіпокритами й мали відвагу визволитись із ярма забобону. Бо без відваги ніяк не обійдеться. Ми всі є подорожними й кожний крок треба перевіряти, щоб вийти на пряму дорогу й не заблудити. Сократ сказав мудро: "Неперевірене життя не варто жити". Тому питаємось себе самих, як прожили ми життя, яка з того користь і куди прямуємо? Особистий досвід, для особистого досвіду неvistачальний, бо ми не живемо тільки для себе самих. Ми живемо в суспільстві, в народі і в світі.

Людина сама від себе й від людей втікати не повинна, щоб бути ангелом, як того хоче християнство, бо людина щось важніше від уявного ангела. Від неї залежить майбутнє.

Бог дав нам наш мозок, але для християнина думати є злочином, тільки молитись треба. Нема великої заслуги молитись за себе самого. Молитва перед вітварем є стріляною в пороженчу. Бібліотека кращий вітвар.

Релігійність вроджена в кожній людині й від нас залежить, куди її спрямуємо. Не про смерть думати треба, як хоче християнство, а про життя, яке є відкритою дорогою. Ми одержали від Бога розум і совість, щоб промощувати дорогу в майбутнє. В світі злива технології і сумні вісті з України, а ми будуємо церкви і стогнемо "Господи помилуй". Т. Шевченко сказав колись: "О, роде суетний, проклятий, коли ти видохнеш!"

11. ВІРА

Не вузька церковщина нам потрібна, а всеохоплююча віра. Теологія, як підстава віри, тоді прогресивна, коли вона йде разом із наукою, коли вона здобута досвідом і дослідом. А дослід вимагає гармонійності з розумом. Релігійний сумнів повинен збуджувати до досліду і тільки нічим не гальмований дослід корисний для поглиблення віри. Релігія, яка не підтверджує вартости правди і знання, добра і краси є фальшивою.

Правда не може будуватися на чудах, відірваних від дійсности, бо сама дійсність є найбільшим чудом. Коли факти, які сходяться з розумом, зрозумілі і приемливі, тоді й релігія, збудована на фактах, приемлива й корисна.

В давнину, коли розум спав, будовано релігії на забобоні й на видуманих чудах. Сьогодні ми значно підросли й релігію забобону замінила релігія еволюції, а давні релігії повинні відійти до музею, бо потрібна релігія одуховлена правдивою вірою, без кайдан віджитої догматики й радісна для всіх.

Замість до церкви на поморочення, йдім на природу на оживлення. Ми належимо до природи, твору Божого, ми її учасники і її треба постійно вивчати. Нема нічого кращого в природі, як причина й наслідок, те саме в нашому організмі. Євангелія каже не дбати про земні справи і таких втікачів від життя завжди було доволі багато по монастирях. Але від земних справ ми не втечемо, бо на землі живемо й ми є господарями землі. Втікають без потреби тільки ті, що думають про якесь фантастичне Царство Небесне, або рай. І втеча не є здібністю, ані побожністю.

Правдива релігія об'єднує й розвиває різні кращі людські здібності, робити людину тим, чим її хоче зробити закон природи. Бо закон природи є Божою силою, яка по-мистецькому буде життя і всі чарівні прояви природи. Наша віра пов'язана з вірою в нашу досконалість і наше покликання на землі, бо люди є передовими учасниками прогресу.

Наша думка є формою сили і її вбивати не годиться, бо не "блаженні убогі духом", а блаженні ті, що думають. Ми є такі, як наша думка, така ж і наша віра. Тільки думка може сприйняти глибоко й вірно релігію, її перевірити й вирішити нашу гідність і щастя.

Чому ми робимо помилки? Бо фальшивих доріг багато, а правдива тільки одна до тієї самої цілі. Дійсна релігія є підпорядкування страстей інтелектові. Хто вміє це робити, тоді він на добрій дорозі. Сама віра і сліпі релігійні почування не вистачають, бо вони можуть завести на манівці.

Кожна релігія, а вони в сучасному світі дуже вже перестарілі, вважає, що вона найкраща. Серед українського народу віра християнська стала справою національною, святою, повітрям для віддишу, але повітрям нечистим, важким і одурманюючим.

Без віри життя порожнє, але віра не повинна блукати манівцями, або бути безкритично животіючою тоді, коли життя буде розум. Також, що варта релігія, яка піддержує тривогу кличем "бійся Бoga". Така релігія робить нас отарою заляканих овець, бо ум паралізується під впливом страху й непевності. Безвартісна та релігія, що збудована на страху, бо тоді думка хвора й розгублена.

В релігії не сміє бути обману обіцянками про уявне "спасіння". Дійсне спасіння в правильному житті і правильній вірі. Християнство—це інертність, розум—це зміна й ріст. Біль і терпіння є на те, щоб їх усунути, а не як засоби вищого життя з надією на спасіння. Павло, хоч і був освічений як на ті часи, писав до Галатів 2.16: "Людина не є оправдана дією законів, але вірою в Ісуса Христа". Отже це те, чого хоче християнство—сліпої віри. Християнство теж хоче,

щоб ми відреклися всього. То пощо ж усе існує? Чи ми наші ошадності вкладаємо в компанії, про які нічого не знаємо? Бути агностиком, або атеїстом, є тим самим, що бути сліпим. Такі ж сліпі і християни, бо не знають, в що вірити.

Матеріялісти вірять в матерію і її живучість, але не запитуються, що ж таке та живучість? Адже між матерією й духом нема основної різниці, бо дух є тією силою, яка ворушить атоми. А матерія складається з атомів. Та ж сила мусить мати якесь джерело. Безбожжя там, де ідоли й неправда, а християнство не тільки ідолатрія, але й неправда.

Християнство будували вбивники, тирани, примітиви і брехуни. А лихо і гріх вони переслали в дільницю "нечистої сили", або чортів. Тимчасом носієм лиха буває і людина. Знання, яке християнство так не любить, не є нерухоме, а має принцип самопоправи й перевірки, чого не має християнство. Павло до Римлян 6.14 пише: "Бо ви не є під законом, тільки під ласкою".

Закон опирається на розум, а ласки шукає сліпа віра. Передхристиянська віра наших предків була шляхетна, сліди її в колядах, веснянках і звичаях. Вона є джерелом рідної культури, яка в живому народі не гасне, а постійно багатіє.

Нема ніякого окремого надприродного світу, а наука й релігія повинні йти разом.

Забобонні писання примітивного світу ніяк не можна вважати "об"явленням" і святістю. Правда Божа об"являється розумом і рівень розуму вирішує. Сама уява в дорозі до правди краща від християнських фантазій. Віра, яка вчила коритись, була дуже вигідна для пануючих, а в жидів вона була їхнім патріотизмом і самозбереженням у трагічному положенні. Сама віра, без розуму, не спасає людину, бо віра буває сліпа й забобонна, як це є з християнством. Дійсна релігія є реакцією цілої особистості людини до досвіду про всесвітнє буття в цілому. Завдання релігії є збагатити інтелект і шляхетність, бо те, що збудоване на інтелекті і шляхетності, є тривке.

Ортодоксальна релігія звільна відумирає в цивілізованому світі, бо суттю християнства є інертність, а суттю науки є прогрес і зміни. Римляни збудували суспільний закон, який у кращому вигляді існує до сьогодні. Але Павло писав до Римлян: "Христос визволив нас від прокляття закону". Павло не міг зрозуміти того, що закони науки є законами Божими. Не можна відкрити закони Божі, не студіюючи всього, що існує. Ніхто не може контролювати завжди сліпу віру й вірити в незнане, бо жива свідомість домагається світла.

Вимогою новітніх часів є релігія базована на розумі, уяві і скалі вартостей, бо релігія й наука себе взаємно доповнюють. Коперникову систему папа відкинув, Джордано Бруно живцем спалив, а Галілео засудив, але це не допомогло, бо правда непобідима. Закони еволюції змінили свідомість

людини. Не тільки змінили, але і збагатили. Розум треба постійно кормити, бо він завжди голодний. Свята Трійця в науці: Розум, спостереження, дослід.

В наших предків Сонце було символом розуму і правди, а не звірі, як у єгиптян. Інтелектуальна свобода—сонце ума. Людські вартості, не забобони, виринають законно з еволюцією людства й життя на землі. Життя вимагає сьогодні правдивої віри, яка допоможе переносити болі й удари і збудувати краще життя.

Релігія не тільки теорія, а й саме життя, якого знання рятує від забобону і збочень і формує цілісну й вартісну людину. Правдива віра та, яка народ відроджує і з неволі впроваджує. М. Руденко, який сьогодні знаходиться в більшовицькому концтаборі, каже: "А без віри хто ж ми? Тільки звірі з мозком недорозвиненим, драглистим". Релігія природна функція—як їсти, віддихати, вона гармонізує наші найкращі почуття й думки. Через фальшиву віру не розуміємо Божої правди. Яка б не була віра, вона мусить бути на рівні інтелекту, який досліджуючи зміцнить віру, але не знищить. Тому знання віри важніше всього іншого.

12. ВИСНОВКИ.

Прийде той час, коли весь світ буде цивілізований, а де будемо ми? 1000—ліття і штивне зберігання християнства говорить про нашу слабкість і безвиглядність. Ми є досі в тіні хреста, але епоха вимагає іншого розуміння дійсності й віри. Ми ще й досі слухаємо Матея, який написав 8.4: "Принеси дар, що приказав Мойсей".

Ми приносимо в дар забобоні себе самих. І мільйони вдають, що вірять в те, в що не вірять. А крім того повне роз'єднання релігійне й політичне, зовсім згідне зі словами Ісуса, які записав Лука 12.51: "Чи думаєте, що я прийшов мир дати на землі? Ні, кажу вам, а роз'єднання". Ми не є зовсім людьми, як довго не знайдемо себе, своє місце на скалі еволюції. Вона, за законами Божими, проходить скрізь.

Яка ж буде наша доля в темноті магії й забобону, які давно вже віджили своє. Бурунні кроки історії затопчуть жертви минулого, те саме буде з нами, якщо не прокинемось.

Людина мусить мати якісь ідеали, які одуховлювали б її. Правду й чесноту треба поставити на перше місце. Кожна доктрина, яка не може бути досліджена, не варта уваги чесною людиною. Коли християнство вмішується вперто всюди, то треба теж відважно сказати правду.

І. Франко вірно поставився до Біблії. За те на його голову посипалась буря негодування. Правдива Біблія "Книга Знання"—це сума всього знання. Не дивлячись на терор, знайшлися одиниці, готові вмерти за правду. Всі ми хочемо творчої української людини, тим більше в духовій ділянці, як релігія. Чому ж мовчимо? Ба, не тільки мовчимо, але й готуємось до 1000—ліття заблуду. Людський ум вимагає теорії відносно незнаного, в яку він може вложити свою віру й

бути спокійним. Ніщо не живе вічно, тільки правда. Там святість, де правда і в правді відродимось, а не в 1000-літті обману й віджилого забобону.

Особисте спасіння важне тоді, коли пов'язане з загальним спасінням. Що ж таке дійсне спасіння? Це здорове й чесне життя. Теорія еволюції не знає ніякого гріха первородного, якому ми віддаємо стільки уваги. Святощі Голгофи, Єрусалиму, Вифлеєму, Йордану—нам чужі. І Абрагам не є нашим батьком, хоч Павло до Римлян 4.17 пише: "Я зробив тебе батьком багатьох народів".

Любов до батьківщини є на першому місці. І нас спасає незалежність і думка, також вибір між цілісністю й забобоном, між земним і позасвітнім. Прояви фізичної й умовної покори вже нікого не переконують. Обезцінюючи людину, християнство створило пропасть на дорозі розвитку цивілізації, Завданням науки сьогодні є створити єдину релігію для всього людства. Вона буде вбрана в національні форми, близькі свідомості кожного народу. Тоді ми будемо дійсними людьми, як того хочуть закони Божі.

Не дивлячись на віки жахливого терору, не зуміла церква знищити свобідну думку. Петро в листі до всіх 1.4.7 писав: "Кінець усього наближається". Тими зловіщими словами пробувала церква застрашувати народи. Палестина "Свята Земля", чим вона свята? Її освятили кров'ю хрестоносці й араби. Ми чванимось "Софією",—це чужа архітектура й назва чужа. А де наша самобутність? Єрусалим став для нас центром світу й ми прийняли чужі імена: Михайло, Іван, Марія, Марта, Матвій, Лука, Ярема, Яків та інші.

Павло до Ефесян 5.24 писав: "Як церква підкорена Христові, так і жінка хай буде підкорена чоловікові в усьому". Не дивлячись на церкву, людина знайшла, що її релігія невірна. Наука збудувала Академію, церква—забобон і Інквізицію.

Завдяки медицині й діеті життя стало довше і здоровіше, відійшли жахливі пошесті Середньовіччя, яке нехтувало наукою й розумом. Чи ж вертаємось із нашим 1000-літтям до Темних Віків? Християнська церква—в'язниця, бо життя гомонить кругом у великій святині буття. Ріст населення зовсім не означає прогресу, але церква проти контролі народів. Стоїть гостра проблема знайти контакт із повнішою реальністю, а не сидіти в церковній клітці.

Терпіла мучениця Україна впродовж горезвісного тисячоліття. А Біблія, як той пістряк, розідала наше національне життя. Гнобила нас жорстока Польща й Москва і їм помагала церква, а ми стогнали жалісно по-рабському "Господи помилуй". Хоч і були спонтанні зриви до свободи Гонти, Залізняка, Мазепи й Запорізької Республіки, єдиної республіки свободи в Європі, але все розтоптали вороги з хрестом у руках. Ісус в Луки 19.27 каже: "А тих моїх ворогів, що не хотіли, щоб я царював над ними, приведіть сюди та й повбивайте переді мною". Це так з "любви" до ворогів.

Хмельницький у Переяславі не шукав пана, а союзника,

але Москва ошукала його й ошукає сьогодні. Борці за свободу пішли осушувати болота за часів Петра й Катерини. Врешті ємський Указ заборонив українську мову в 1876р., хоч церква ніколи її не вживала.

В Українській Державі 1918 р. один тільки митрополит Липківський знайшовся, який проголосив Незалежну Українську церкву, але її, як і державу, розтоптали більшовики. Історія наша вимагає очистити нашу національну свідомість від погубних впливів християнства, яке вчить що "Всяка влада від Бога" й "раби повинуйтесь своїм панам". Приватне спасіння християнства не можна відділити від суспільного, бо ми народились у суспільстві.

Щастя в незалежності, без духів і забобонів. Прогнати чортів і ангелів означає визволитись від хворобливого кошмару і стати людиною. Для визволеної людини—космос його дім. Наша повинність перед суспільством і батьківщиною, а не перед ідолами. Ми самі розв'язуємо наші проблеми, на нас впливають різні речі, але ми самі себе контролюємо. Сьогодні ми залежні від досліду і прогресу правди. Тільки свободолюбні й толерантні аристократи духу й серця ведуть перед в історії. Нам треба багато інформації про себе самих і про світ.

Світ ніколи не піде визволяти нашу поневолену батьківщину. Ми ті, що самі себе поневолюємо християнством і духовою інертністю.

Повне життя—це будування суспільства й майбутнє батьківщини, а не животіння в кошмарах забобону. Одинокa дорога до щастя—це інших зробити щасливими, а не себе самого спасати, як того хоче християнство. Ми цивілізуємо сьогодні давніх богів і вивчаємо ті умови, в яких вони постали. До громади давніх богів належать і християнські ідоли. Попи й парохі мусять зникнути, а на їх місце прийде учитель і дослідник.

"Поруїньте жертovníки їхні" написано в Мойсея 5.12.3., а ми залишмо Мойсееві і християнські жертovníки, бо всі вони були тільки етапом запровадження релігійної християнської доктрини. Традиції треба постійно перевіряти, бо вони відживають. А в сусідів варто повчитись, коли є щось корисне. Ні Мойсей, ні Христос, ні Ленін, не є нашими законодавцями, але коли ми щось приймаємо від інших, то завжди треба перевіряти.

Розум і наука шукають і перевіряють для прогресу і правди: християнство не перевіряє ніколи, бо є це віджиті догми, як каміння на дорозі, але й каміння можна переробити. Такою ж віджитою є і марксистська догматика. Людина—храм, пощо засмічувати його, пощо руйнувати розум і знання? Весняна чистка в домі завжди відсвіжуюча. Будьмо дослідниками, а не сліпими послідовниками.

Світ звільна виростав від непам'ятних часів до все вищої релігійної свідомості, бо життя—буття завжди вимагає якогось пояснення, особливо в органічному співвідношенні в суспільстві чи з суспільством. Релігія має допомогти людині

жити вільно і щасливо. Треба дорожити тим, що божеське в нас і довкола нас і оживити для добра суспільства, батьківщини й цілого людства. Вибираймо: ідолопоклонне християнство, або обоженний гуманізм. Божа сила, як найвища святість, є всюди в вислові краси й логічної правди.

Наше людське право вповні користати і тому необхідна духовна революція, щоб позбутись залишків віджилого забобону й дикунства.

Релігія є продуктом еволюції й не може стояти на місці нерухома. А життя, природа й космос без Бога є немислиме. Незнищимість і вічна живучість всеохоплюючої Божої сили говорить сама за себе.

Саме життя, саме наше існування є святістю й марнувати його не годиться. Християнський дуалістичний світ роздвоює й роззброює. Весь світ є цілісний і ніякого дуалізму немає. Смерть не є знищенням, а зміною. Страх перед вічним вогнем є видумкою християнства, щоб панувати. Догматичне християнство судорожно пробує сьогодні оправдати себе, але це неможливо, бо воно належить до давніх часів. З християнською теологією ми скоро покінчимо, але ніколи не покінчимо з природою.

Бог світла, дух знання, Божий інтелект постійно росте й поширюється. То не значить, що його раніш не було, але ми його не знали. Людство виростає, бо люди хочуть жити краще й розумніше. Ми можемо частинно завоювати природу тільки вивчаючи її й підпорядковуючись її законам, бо закони природи є законами Божими.

Без релігії життя не має змісту, даймо йому новий зміст. Хай світ знає, що ми правду й розум зробили нашим національним знаменем віри. Україна є колицкою всієї білої раси, хай же стане колицкою нового світла природи Божої, після безконечних терпінь і знущань. Кожний атом у нашому тілі говорить про нашу місію. Як атом до нашого тіла, так ми до батьківщини й людства. Або ми розвіємось в димах забобону й віджитого ідолопоклонства, або підемо вперед за законами еволюції відродившись.

Горезвісне 1000-ліття є рабством. Голос науковця важливіший від голосу попа. Роблення християнства інструментом національної політики, як 1000-ліття християнства, є абсурдом. Сьогодні ми є діти світла й розуму, позбувшись забобонної магії й темряви. Релігія, яка не є ствердженням правди, знання, краси, добра і шляхетности, є фальшивою. Ми готуємось до фальшивого тисячоліття. Не залишить дуже сумне п'ятно на нашій трагічній історії. Але правда таки побідить, бо Бог-найвища правда. Могутні слова Т. Шевченка хай лунають серед нас:

"Любіть Україну, любіть її во врем"я люте".

